ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl: 13 Sayı: 23 (189)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Aralık 1986

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

DEMOKRATİK TÜRKİYE DAHA GÜÇLÜ TKP!

TKP Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansı Yapıldı

TKP GENEL SEKRETERİ HAYDAR KUTLU: "DÜNYAYA VE ÜLKEMİZE YENİ BİR DÜŞÜNCE TARZIYLA BAKMAK GEREKİYOR"

■ "Demokrasi mücadelesi yeni bir evreye girmiştir. Sol güçlerin ve diğer demokrasi güçlerinin tüm enerjisi, düşmanın en zayıf noktasına yığılmalıdır."

■ "Konferanslarımız bitti. Şimdi Barış ve Ulusal Demokrasi alternatif programımızı uygulama artık temel görevdir. Kaybedecek tek günümüz, hesapsız kullanacağımız tek bir gücümüz yoktur."

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın TKP Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansında yaptığı konuşmayı 4. sayfamızda bulacaksınız.

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ YILI KİM KAZANACAK?

Partimizin Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansı'nı açarken yaptığı konuşmada, yapılacak ilk genel seçimlerin demokrasi güçleri için uzun süre bir daha kolay ele geçmeyecek olağanüstü bir fırsat yaratacağını belirtti ve "1988'i izleyecek sekiz-on yıl büyük ölçüde önümüzdeki iki yılı kimin kazanacağına göre belirlenecektir. Demokrasi güçleri mi, yoksa diktatörlük, emperyalizm ve gericilik mi? İşte tüm hesap buna göre yapılmalıdır" dedi.

Genel seçim ortamına demokrasi güçleri nasıl girecekler? Toplumsal muhalefetin bütün bileşenleri, bütün güçleri ile diktatörlük barajının önüne yığılmış, örgütlü olarak diktatörlüğün temellerine yüklenmeye hazır bir durumda olabilecek mi?

Önümüzdeki iki yılı kazanmak, bugünden bütün çalışmaları bu hedefe yönelterek genel seçim ortamına böylesi bir güç birikimiyle girebilmek demektir.

Bu bir yarıştır. Çünkü, Kutlu yoldaşın vurguladığı gibi, "diktatörlük kendini bekleyen tehlikeyi görmüştür. Eliboş oturup beklemeyecektir." Bu yarışı kazanmak, demokrasi isteyen bütün güçlerin, özellikle de devrimci sol ve tutarlı demokrat güçlerin, yığın ve meslek örgütlerinin bu iki yılı sürekli yükselecek bir aktivite ile değerlendirebilmesine bağlıdır. Böyle planlı, hesaplı, örgütlü ve eşgü-

Arkası sayfa 15'de

TKP MK AÇIKLAMASI

Türkiye Komünist Partisi Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansı Danimarka'da yapıldı. Yurtdışındaki çeşitli ülkelerde bulunan parti örgütlerinin konferanslarında seçilen delegelerin katılımıyla toplanan konferansı TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş bir konuşma ile açtı. Konferansa kardeş Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran yoldaşın başkanlığında bir TİP delegasyonu da katıldı ve Behice Boran yoldaş konferans delegelerine hitaben bir konuşma yaptı.

TKP Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansı'nda söz alan delegeler, Ulusal Konferans Tezleri hakkında görüşlerini belirttiler, yurtdışındaki parti çalışmasının sorunlarını tartıştılar, Ülke Konferansını selamladılar.

Baştan sona canlı bir tartışma ve büyük bir coşku içinde geçen Konferansta bütün kararlar oybirliğiyle alındı. Delegeler Ulusal Konferans Tezlerini onayladı, TİP ile birlik yolundaki çalışmaları destekledi. Konferansa ev sahipliği yapan kardeş Danimarka Komünist Partisi enternasyonalist tutumuyla konferansın başarısına büyük katkıda bulundu.

TKP Türkiye Parti Örgütleri Konferansı'ndan sonra Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansı'nın da gerçekleşmesiyle TKP 1986 Ulusal Konferansı tamamlandı. Ulusal Konferans süreci TKP'yi her bakımdan güçlendirme yönünde yeni ve başarılı bir adım oldu, partinin mücadele tarihinde yeni bir dönem başlattı.

TKP MK 7. Plenumu, Ulusal Konferans çalışmalarını ve tezlere ilişkin eleştiri ve önerileri bütün yönleriyle değerlendirecek, gereken sonuçları çıkaracaktır.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

BASIN TOPLANTISI

■ TKP Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansının tamamlanmasından sonra TKP MK Genel Sekreteri H. Kutlu Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da bir basın toplantısı düzenledi. H. Kutlu basın toplantısında şu konuşmayı yaptı:

Değerli basın mensupları,

Sizlerle yaklaşık 65 yıldır yasal haklarından yoksun bırakılmış bir partinin sözcüsü olarak konuşma fırsatı bulduğum için mutluyum.

Bundan birkaç gün önce, siz basın mensupları, telekslerinizden, Türkiye'de, artık "demokrasiye geçildiğini" öğrenmiş bulunuyorsunuz. Bu haber, geçenlerde, Türkiye'de toplanan NATO Asamblesinin bir değerlendirmesi olarak ortaya çıktı. Durum nedir?

Gerçekte Türkiye'de değişen 12 Eylül'de bir askeri darbe sonucu kurulan rejim değildir. Darbeci general, hiçbir yasal dayanağı olmayan sözde bir referandum sonucu işgal ettiği cumhurbaşkanlığı makamında oturmakta ve cuntanın başbakan yardımcısı da, yine hiçbir meşru temeli olmayan bir seçimle sözde çoğunluğu kazanan

Arkası sayfa 13'de

PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN GÜÇLÜ DESTEĞİ YANIMIZDADIR

TKP MK bir dizi TKP davasında ağır hapis cezaları verilmesi, partiye yönelik tutuklamaların sürmesi ve TKP'ye karşı çok boyutlu bir karalama kampanyası yürütülmesi üzerine geçtiğimiz aylarda kardeş komünist ve işçi partilerini bilgilendirdi ve dayanışma istedi. Birçok kardeş parti, partimize destek ve dayanışmasını belirten sıcak mesajlar iletti. Proleter enternasyonalizminin sarsılmaz gücü, ABD emperyalizmine ve diktatörlüğe karşı halklarının ve ülkelerinin esenliği için savaşan komünistlerle beraberdir. SBKP MK'nin partimizin mektubuna gönderdiği yanıtta şöyle deniyor:

Değerli yoldaşlar,
Sovyet komünistleri, TKP'nin 66 yıllık tarihi boyunca verdiği çetin ve çoğu kez gerçek kahramanlıklarla dolu savaşıma her zaman büyük değer vermişlerdir ve vermeye devam ediyorlar. TKP'nin tarihi, partiyi kuran ve 1921' de gericiler tarafından canice öldürülen 15 TKP yöneticisinin ve bundan 60 yıl sonra polis işkencesinde öldürülen TKP MK üyesi M.A.Hayrullahoğlu' nun, 20'li, 30'lu, 40'lı, 50'li, 80'li yıllardaki yığınsal tutuklamaların, uzun yıllar zindanlarda ve sürgünde kalmış yüzlerce komünistin anısını canlı biçimde yaşatmaktadır. Her TKP'linin, 64 yıldır illegal koşullarda faaliyet göstermek zorunda bırakılan bu partinin her üyesinin günlük çalışmaları da koğuşturmalarla, tutuklamalarla doludur.

Ne var ki, komünistler her türlü zorluğa katlanıyor ve sınıf savaşının en çetin, en ağır olduğu yerlerde olmak için çalışıyorlar. Onların yüreği en iyi, en soylu amaçlar için, halkın mutluluğu ve serpilip gelişmesi için yanıyor. Komünistler halkın çıkarları uğrunda daha aktif, daha ustaca savaşım verdikçe, bir yandan sınıf düşmanının onlara karşı nefreti artıyor. Öte yandan emekçi yığınların, komünistlerin, öteki ülkelerdeki savaş arkadaşlarının, aynı görüşleri savunan yoldaşlarının onlara duyduğu sevgi ve saygı, destek artıyor.

Şimdi bu olanaktan yararlanarak, zindanlarda eziyet çeken tüm yoldaşlara sıcak selamlarımızı iletir, halkın özgürlüğü ve mutlu yaşamı için kendi özgürlüklerini ve hatta yaşamlarını feda etmeye hazır olan ve feda eden Türkiyeli komünistlerin savaşımlarıyla dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha belirtiriz.

Komünist selamlarıyla
SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ

ORTAK AÇIKLAMA

Danimarka Komünist Partisi'nin davetlisi olarak Danimarka'yı ziyaret eden Merkez Komitesi Genel Sekreteri Haydar KUTLU yoldaş başkanlığındaki Türkiye Komünist Partisi delegasyonu ile Genel Başkan Jorgen JENSEN yoldaş başkanlığındaki DKP delegasyonu arasında yoldaşça bir atmosfer içinde geçen bir görüşme yapıldı.

İki partinin delegasyonları görüşme sırasında uluslararası durumu değerlendirdiler ve ülkelerindeki durum hakkında birbirlerine bilgi verdiler. TKP ve DKP delegasyonları farklı ülkelerin koşullarında çalışmalarına karşın, aynı baş düşmana karşı savaşımda birleştiklerini vurguladılar. Bugün ana görevin, başlıca ABD askersel sanayi kompleksinde somutlaşan emperyalist savaş planlarının gerçekleşmesini engellemek olduğunu yinelediler.

Reykjavik zirve toplantısında, nükleer silahların azaltılmasıyla nükleer bir savaş tehlikesini giderme hedefine şimdi her zamankinden daha fazla yaklaşıldığını, ancak sağlanan bu ilerlemenin, Reagan yönetiminin "Yıldızlar Savaşı" projesi dolayısıyla sonuçsuz kaldığını belirttiler.

Reykjavik zirvesi, yeryüzünün 2000 yılına kadar nükleer silahlardan arındırılmasının gerçekçi bir hedef olduğunu kanıtlamıştır. Ama şimdi ABD'nin "Yıldızlar Savaşı" projesini önlemek ve nükleer denemelerin durdurulmasını sağlamak için savaşımı güçlendirmek ve yaygınlaştırmak her zamankinden daha önemlidir.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş DKP delegasyonuna, kendi başkanlığında Türkiye'de yapılan TKP Türkiye Parti Örgütleri Konferansı hakkında bilgi verdi. Konferansta ana hedefin, bölgede barış için ve ülkede diktatörlük koşullarından demokratik bir çıkış için en geniş muhalefet güçlerinin birliğinin sağlanması olarak saptandığını, bu amaçla parti örgütlerinin çalışmasını güçlendirici bir dizi karar alındığını söyledi. Ülke konferansının, TKP Yurtdışı Örgütleri Konferansı ile tamamlandığını belirterek, bu konferansa ev sahipliği yapmalarından ötürü Danimarka Komünist Partisi'ne içten teşekkürlerini iletti. Ayrıca DKP'ye gerek Türkiye işçi sınıfı ve halklarına gösterdiği dayanışma için, gerekse Türkiyeli göçmen işçilerin sorunlarının çözülmesi doğrultusunda bugüne dek yaptığı çalışmalar için teşekkür etti.

DKP delegasyonu Türkiyeli yoldaşlara Danimarka'da barış için, çalışan insanların çıkarları ve bir antikriz program için yürütülen program hakkında bilgi verdi. Kopenhag'daki Dünya Barış Konferansı'nın başarısının ve Kuzey Avrupa'da ve dünyanın diğer bölgelerinde atom silahlarından arındırılmış bölgelerin yaratılması için mücadelenin önemini vurguladı.

Türkiye Komünist Partisi ve Danimarka Komünist Partisi delgasyonları bu görüşmenin iki parti arasında Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temelindeki yakın ilişkiyi daha da güçlendireceğine inançlarını belirttiler.

"Faaliyetiniz bizim için her zaman moral güç ve esin kaynağıdır"

TKP Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı'nın, TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın başkanlığında, ülkemizin bir işçi yatağında başarıyla toplanması, ülke içinde ve dışında, parti üye ve örgütleriyle öteki emekçiler ve yurtseverler arasında coşkuyla karşılandı. Birçok partisiz emekçi, yurtsever bu duygularını parti merkez organlarına gönderdikleri kutlama mesajları ile dile getirdiler. Bu arada TKP MK'ye bağlı Atılım, radyo ve öteki merkez organları çalışanları konferansı TKP yurtdışı parti örgütleri de, MK'sine ve TKP Türkiye Parti Örgütleri'ne ilettikleri mesajlarla, TKP Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı'nı selamladılar. Bunlardan, Federal Almanya Parti Örgütü'nün mesajı şöyle:

PARTİ MERKEZ KOMİTEMİZE VE PARTİMİZİN ÜLKEMİZDEKİ SAVAŞKAN ÜYELERİNE:

Değerli yoldaşlar,

Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı'nın Genel Sekreterimiz Haydar Kutlu yoldaşın yönetiminde başarıyla toplandığını öğrendik ve Türkiye Parti Örgütleri'nin Ulusal Konferansı'na katılan yoldaşlarımızın başarı dileklerini ve selamlarını coşkuyla aldık.

Federal Almanya Parti Örgütü'müz bu başarınızı diktatörlüğe karşı, Barış ve Ulusal Demokrasi savaşımızda olağanüstü önem taşıyan bir adım ve Partimizin gelişmesinde yeni bir dönem olarak değerlendirmektedir.

Bu başarınız bize, ileriye doğru daha emin adımlar atabilmemizi sağlayacak güç kaynaklarımızın ne kadar zengin olduğunu gösterdi. Bu güç kaynaklarımızın merkezinde Partimizin birliği, bu birliğin simgesi Leninci parti yönetimimiz duruyor. Ve siz yoldaşlar, faşist terör ve baskıya karşı boyun eğmeden verdiğiniz savaşımla göz bebeğimiz gibi korunmaya, kömünist duygularla kucaklanmaya layıksınız.

Kısa bir süre önce toplanan Federal Almanya Parti Örgütlerimizin Konferansı, göçmen işçi hareketini Evren-Özal yönetimine karşı aktif bir güç haline getirme yönünde somut kararlar aldı, bu kararları yaşama geçirmede gerekli mücadele moralimiz şimdi daha yüksektir. Ulusal Konferans yılımızda partimizi bir adım daha ileriye götüreceğimize inanıyoruz.

Sizin savaşkan, yaratıcı parti faaliyetiniz bizim için her zaman moral güç ve esin kaynağıdır. Böylesi duygularla Parti Yönetimimizi ve ülkemizdeki bütün yoldaşlarımızı selamlıyor, işçi sınıfımız, halkımız ve ülkemizin geleceği için verdiğiniz savaşımda daha nice başarılar diliyoruz.

Federal Almanya Parti Örgütü

İnsanlığın, bütün halkların, bütün devletlerin güvenliği için

● A.YAMAN

ABD Başkanı Reagan ile SBKP MK Genel Sekreteri Gorbaçov arasındaki Reykjavik görüşmesinden bu yana yaklaşık iki ay geçti. ABD yönetimi bu kısa dönem içinde, politika tarihinde eşine ender rastlanır bir yüzsüzlükle, İzlanda'nın başkentinde sağlanan mutabakatlar ve tarafların buradaki tutumları üstüne sahtekarlığa girişti. Başkan Reagan ve Dışişleri Bakanı Shultz işe yuvarlak, ikircimli yorum ve açıklamalarla başladılar. Daha sonra Pentagon ve NATO yetkilileri de işin içine girdiler. Açık çarpıtmalara gidildi. Ardından mutabakatlar reddedildi. Ve bugün öyle bir aşamaya gelindi ki, silahsızlanma değil, silahlanma Reagan ve ardındaki militarist çevreler için, konuşulması gereken tek konu durumuna geldi. Bu dönemde ABD yeni atom denemeleri yaptı. Ordusuna yeni tür nükleer silahlar aldı. Anlaşmaları çiğnedi. Her biri 12 kanatlı atom roketi taşıyan B-52 tipi stratejik bombardıman uçaklarından 131.sini de stratejik kuvvetlerine katarak 1979 SALT-2 Antlaşması'nın sınırlarını aştı. Stratejik dengeyi bozmaya yönelik bu tutumuyla da Reykjavik mutabakatlarına ters davrandı.

Sovyetler Birliği ise aynı dönemde bunun tam tersi olan olumlu, yapıcı tutumunu ardıcıl bir biçimde sürdürdü. Reykjavik'de sağlanan yakınlaşma ve mutabakatların korunup daha da ileriye götürülmesi için yeni ve somut girişimlerde bulundu. SBKP MK Genel Sekreteri M.Gorbaçov'un Hindistan Parlamentosu'ndaki konuşmasında açıkladığı yeni öneri ve girişimler de Sovyet tarafının insanlığın güvenliğini sağlama politikasındaki ardıcıllığının yeni bir kanıtı oldu. S.Birliği, Hindistan ile birlikte, nükleer silah kullanımını ve bu tür silah kullanmakla tehdit etmeyi yasaklayan uluslararası bir anlaşma önerdi. Nükleer silahsız ve kuvvete başvurulmayan bir dünyayı kurmanın temel ilkelerini, yine Hindistan ile birlikte, "Delhi Bildirisi"nde ilan etti. Hind Okyanusu'nda kuvvet indirimi ve askeri faaliyetlerin azaltılması görüşmelerine hazır olduğunu duyurdu. Barışın bir bütün olduğu görüşünden hareketle, bir bölgeden kaldırılan yığınsal kırım silahlarının başka bir yere yerleştirilmesinin silahsızlanma değil, bir aldatmaca olduğunu dile getirdi. Silahlanma yarışına son verilip silahlanma

Arkası sayfa 15'de

REAGAN'IN İRAN FİYASKOSU

● Ahmet ALAN

ABD Başkanı R.Reagan, 13 Kasım günü televizyonda yaptığı konuşmada, "18 aydır İran ile gizli diplomasi girişiminde bulunuyoruz" dedi. Bir buçuk yıldır İran'a silah sevkiyatı yapıldığını böyle itiraf etti. İsrail siyonistlerini kullanarak, İtalya ve İspanya limanları ve topraklarını, Danimarka gemilerini alet ederek gerçekleştirilen silah sevkiyatının açığa vurduğu iki yüzünden birini biraz olsun koruyabilmek için Reagan gözdesi amiral J.Poindexter'i ve albay O.North'u istifaya zorladı, feda etti.

İran'a silah sevkiyatının altında yatan politik amaçlar ve doktrinler, ortaya koyduğu gerçekler nelerdir?

Birincisi, en büyük emperyalist devletin egemen zümresi, kendi globalist, yayılmacı doktrinlerinden kaynaklanan politikalarında, hegemonyacı hedeflerine ulaşmada öteki ülkeleri ve halkları birer piyon olarak gördüğünü tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur. **İkincisi,** ABD'de göklere çıkarılan burjuva demokrasisinin içyüzü ortaya çıkmıştır. ABD'de "demokrasi", egemen emperyalist, militarist zümrenin iç ve dış politikada kirli işlerini, keyfi uygulamalarını, gizli operasyon ve zorbalıklarını gizlemek için kullandığı örtüden başka bir şey değildir. Reagan takımı parlamentoyu, kamuoyunu, müttefiklerini aldatarak İran konusunda gizli dolaplar çevirerek bu gerçeği bizzat doğrulamıştır. 'Soğuk savaş' yıllarında kurulan ve her çeşit denetimin dışında tutulan Milli Güvenlik Konseyi'nin İran'a silah sevkiyatında Reagan tarafından kullanılması askersel-sanayi kompleksinin demokrasiden neyi anladığını yeniden göstermiştir. **Üçüncüsü,** ABD'nin "terörle savaş" iddialarının foyası çok somut ortaya çıkmıştır. Terörizmle mücadele adı altında Grenada'yı işgal eden, Nikaragua'ya ilan edilmemiş savaş yürüten, Libya'yı bombalayan, Suriye'ye karşı kampanyalar açan, terörist ilan ettiği ülkelerin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin listelerini hazırlayıp müttefiklerini de bunlara karşı kışkırtan Reagan yönetimi, "terörist ülke" listesine aldığı İran'a bizzat silah vermiştir.

Reagan 13 Kasım günü yaptığı aynı konuşmasında, "İran'ın politikası Ortadoğu'da Batı'nın etkisini tamamen yoketmeye yöneliktir. Biz buna izin veremeyiz. Çünkü bizim Ortadoğu'da yaşamsal çıkarlarımız vardır" dedi. Görüldüğü gibi **amaç** İran-Irak savaşının uzamasını sağlamaktan da öte, Ortadoğu petrolünü kontrolüne geçirme olanağını yaratmak, bu yönde Tahran yönetiminin politikasını belirli ölçüde etkileme fırsatını kazanmak, bölgede yeni askersel-politik konumlar elde etmektir. Reagan, "İran dünyanın en önemli coğrafi durumlarından birine sahiptir. S.Birliği ile Hind Okyanusu'nun don-

Arkası sayfa 15'de

kısa haberler...

● SSCB Yüksek Sovyeti, bütün dünya parlamentolarını ve halklarını, nükleer silahsızlanma için çabalarını artırmaya çağırdı. Çağrı da, "Reykjavik'te silahsız dünyaya aralanan kapının kapanmasına izin verilmemesi" istendi. SSCB, atomsuz Kuzey Avrupa sürecine katkıda bulunmak için de girişimde bulunarak, Kola Yarımadasındaki orta menzilli roket rampaları ile Leningrad ve Baltık askeri bölgelerinin öteki kesimlerindeki bu tür rampaların büyük bir bölümünü söktüğünü, bu askeri bölgelerde bulunan birkaç operatif-taktik roket tümenini kaldırdığını duyurdu.

● Yunanistan Komünist Partisi Türkiyeli işçilerin Avrupa'da serbest dolaşım hakkını savundu. Avrupa Parlamentosu'ndaki Yunanlı komünist parlamenterler AET Bakanlar Konseyi'nin Türkiyeli işçiler aleyhine aldığı kararı ırkçılık ifadesi olarak nitelediler. B.Avrupa'da yabancı işçilere karşı yürütülen kampanyaların başta Türkiyeli işçiler olmak üzere, tüm yabancı işçilerin yaralarına yeni yaralar kattığını belirttiler. YKP Yunanistan hükümetinin Türkiyeli işçilerin serbest dolaşımıyla ilgili politikasını da eleştirdi. Türk ve Yunan işçilerin aynı sorunları paylaştıklarına dikkati çekti.

● ASBP MK'nin 3. Plenumu'nda konuşan MK Genel Sekreteri E. Honecker, günümüzde en önemli sorunun nükleer yıkım tehlikesini ortadan kaldırmak ve silahlanma yarışının uzaya sıçratılmasını önlemek olduğunu söyledi. Honecker şöyle dedi: "Dış politika alanında karşı karşıya bulunduğumuz sorunlar bizim için açık ve kesindir. Söz konusu olan, barışın korunması, nükleer yıkım tehlikesinin önlenmesidir. Bugün olduğu gibi, gelecekte de bu, güçlü bir sosyalizmin güçlü bir barış demek olduğudur. Çünkü, güçlü bir sosyalizm, sağduyu ve gerçekçilik politikasına değil de kuvvet politikasına bel bağlayan güçlerin riziko heveslerini gemleyecektir." Bu arada, SSCB'nin Avrupa'nın ve dünyanın atom silahlarından arındırılması programına ülkesinin kesin desteğini dile getiren E.Honecker, Avrupa kıtasının orta menzilli nükleer roketlerden arındırılması olasılığı karşısında kimi Batılı hükümetlerin kısa menzilli roketler konusunu ileri sürdüklerini hatırlatarak şöyle dedi: "Biz buna da açık bir yanıt verebiliriz. Orta menzilli roketler sorununa çözüm bulunduğu zaman, DAC'nde taktik roketler (1000 km menzillin altında) bulundurmaya gerek kalmayacaktır. Bu durumda, bu şeytani araçların DAC topraklarından kaldırılması olanağı doğacaktır."

TKP MK GENEL SEKRETERİ HAYDAR KUTLU YOLDAŞIN TKP YURTDIŞI PARTİ ÖRGÜTLERİ KONFERANSINDA YAPTIĞI KONUŞMA

Değerli yoldaşlar,

1986 Ulusal Konferansımızın ikinci büyük bölümünü oluşturan Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansını açıyorum.

Öncelikle bu toplantımızın gerçekleşmesinde bize sağladığı olanaklardan dolayı kardeş Danimarka Komünist Partisi'ne, başta onun değerli başkanı Jensen yoldaşa ve Danimarka Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne TKP MK adına teşekkür ederim. Dünyamızda gerginliğin, gericiliğin, savaş tehlikesinin arttığı, komünistlerin önündeki görevlerin daha da karmaşıklaştığı koşullarda Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmine sıkıca bağlı Danimarka Komünist Partisi ile TKP arasındaki yakın ve sıcak ilişkilere büyük önem veriyoruz. Bu ilişkileri daha da geliştirmek ve deney alışverişini hızlandırmak için elden gelen her çabayı harcayacağız.

Konferansımıza, kardeş TİP'in Genel Başkanı Sayın Behice Boran yoldaşın başkanlığında bir delegasyon da katılıyor. Onları bu konferansımızda aramızda görmekten büyük sevinç duyuyoruz. Buradaki beraberliğimiz TİP ile TKP arasında birlik sürecinde aldığımız mesafeyi gösteriyor. Bu adımın birlik sürecini daha da hızlandıracağına inanıyoruz.

Yoldaşlar,

Yurtdışı parti örgütlerimizin tek tek konferanslarında aldıkları kararlarla ülke parti örgütlerimizin kararları açıkça gösteriyor ki, şimdi ülkedeki ve yurtdışındaki parti örgütlerimiz mücadelemizin amaçlarını tam bir birlik içinde kavramışlardır. Bu durum, pek çok olumsuz moral-psikolojik faktörün rol oynadığı yurtdışı koşullarında şimdi yükselen moralin sağlam temellere dayandığını gösteriyor.

Hepimiz iyi biliyorsunuz ki kaynaşmış, sağlam bir birliğe varmamız kolay olmadı. Pek çok zorluklarla boğuştuk. Ama artık bunları aştık. Daha ileriye gitmenin tüm potansiyellerine sahibiz.

Barış mücadelesini yükseltmek, göçmen işçi hakları için mücadele Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışma gibi kapsamlı görevlerin yanısıra, sizler, yurtdışı parti örgütlerimiz gelişkin proletaryanın sınıf savaşı deneylerini ülkemiz işçi sınıfına taşımak gibi çok önemli bir misyon yükleniyorsunuz. Yurtdışı Parti Örgütleri Konferansımız tüm bu yanları ile ve partimizin daha da güçlenmesi açısından büyük önem taşıyor.

Bu konferansımız ülkede başarı ile gerçekleştirdiğimiz Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansının hemen ardından toplanıyor. Merkez Komitemizin 1 Kasım 1986 tarihli duyurusunda da belirtildiği gibi, ülke konferansımız TKP'nin mücadele tarihinde yeni bir dönemeç noktası oluşturuyor. Bu sıradan, alışılagelmiş bir saptama değildir. Partimizin Merkez Komitesinin 7. Plenumu bu saptamayı etraflı bir biçimde açacak, somutlayacaktır.

Tüm yoldaşların ortak eseri

Ancak daha şimdiden gerek Türkiye, gerekse yurtdışı parti örgütlerimiz içinde yeni ve temiz bir hava esmeye başladığını görüyorum. Burada sizlerin coşkusunda da bunu görüyorum. Ayrıca bu hava yalnız parti içinde değil yakın çevremizde de esiyor.

Bu inanç dolu temiz esinti kendimize artan güveni yansıtıyor. Bu duyguyu taşımada haksız değiliz. Bu güven duygusu yalnızca zor koşullarda ülkede bir konferans toplayabilmiş olmamızdan da gelmiyor. Bu elbette önemsiz değil. Ama asıl altı yıl boyunca sınıf düşmanımıza karşı göğüs göğüse verdiğimiz sınıf savaşında katettiğimiz yolu görmek bize bu yüksek moralı kazandırıyor.

Kuşkusuz eski hastalıklara düşmemek, yaptıklarımızı, gücümüzü abartmamak, zayıflıklarımıza, eksikliklerimize, hatalarımıza gözü kapamamak temel ilkemiz olacaktır. Ancak genel doğrultunun adını artık güvenle koyabiliyor ve "TKP güçleniyor" diyoruz.

Partimizin bu düzeye varması, bu sonuç, TKP'nin toparlanıp güçlenmesi için ideolojik, politik, örgütsel, moral çok yönlü çaba ve emek harcayan, partiye tüm gönlü, enerjisi ile bağlı, ülke içinde ve dışındaki tüm yoldaşların ortak eseridir.

Ülke konferansımızın duyulmasından sonra burjuva basınında TKP'ye karşı yeniden karalama kampanyası açıldı. Bu kampanya işçi ve emekçi, Türk ve Kürt bütün halkımızın en yakıcı istemlerini, ülkemizin ulusal çıkarlarını savunan bir parti olduğumuzu, komünistlerin aynı zamanda ateşli birer yurtsever olduğunu gizlemeyi amaçlıyor.

Öte yandan canlanan yığınsal muhalefeti, işçilerin, gençlerin protestolarını, "bunlarda TKP'nin parmağı var" şeklindeki kampanyalar ile yalıtlamak istiyorlar.

Partimize yönelik yeni bir tutuklama dalgası başlatmak istiyorlar.

Ancak, tüm bunlar boşunadır. Bu eski silah artık geri tepiyor. ABD'nin, CIA'nın ülkemizde çevirdiği karanlık dolaplar, başvurdukları provakasyonlar, bunların içyüzlerimize kabaca karışmaları her geçen gün daha iyi görülüyor. Bu görüldükçe, TKP'ye yöneltilen bu ahlaksızca karalama kampanyasının ardında kimlerin olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Halkımız bu iğrenç kampanyalara alet olanlara şunu soracaktır: Kime hizmet ediyorsunuz?

Konferansımız Batı Avrupa kamuoyuna ve ülkemiz demokrasi güçlerine seslenmelidir. TKP üzerindeki bu çağdışı baskı ve karalama kampanyasına son verilmelidir. TKP davalarından tutuklu olanlar serbest bırakılmalı, bu davalar düşmeli, yeni tutuklamalara izin verilmemelidir.

Barış için daha fazla çaba!

Komünistlerin her zaman en önce çözmekle yükümlü oldukları sorun, halklarının karşısında duran baş düşmanı doğru saptayabilmektir. Bu iş her durumda kolay olmuyor. Yapılan yanlışlar ise bütün bir mücadele çizgisine etki ediyor.

Partimizin politikasında, tüm belgelerinde de kilit sorun başdüşmanı iyi ayırabilmek sorunu olmuştur. Başdüşmanı saptamadaki yaklaşım bir partinin enternasyonalist karakterinin de gerçek ölçütüdür. Özellikle günümüzde uluslararası çerçeveden bakmadıkça başdüşman belirlemesi genellikle yanlış oluyor.

Bugün tüm halkların başdüşmanı ABD emperyalizmidir. Hatta daha da hassas bir ayırımla söylemek gerekir: Reagan yönetimini elinde tutan askersel-sanayi kompleksi, militaristler ve ölüm tacirleridir.

Ekim 1986'da SBKP MK Genel Sekreteri Gorbaçov ile ABD Başkanı Reagan arasında yapılan Reykjavik buluşması bu gerçeği olanca yalınlığı ile ortaya koydu. Sovyetler Birliği'nin Reykjavik'de sunduğu kapsamlı ve sonuç belirleyici öneriler ile insanlık kalıcı bir barışa ve silahsızlanmaya ilk kez bu denli yaklaşmıştı. Buna rağmen, atılan bu adımın somut bir sonuç vermesini kim önledi? Bu sorunun cevabını artık tüm dünya biliyor. Tüm dünyanın bildiği bir başka gerçek ise, barışın neden önlendiğidir. İnsanlık militarizme bağlı ve silahlanma yarışından kâr sağlamak isteyen çevrele-

rin "Yıldızlar Savaşı" projesinde ısrar etmesi yüzünden bu büyük fırsatı, hiç değilse şimdilik kaçırdı. ABD yönetiminin SDI projesinde ısrar etmesi ise, yalnızca nükleer silahların adım adım yok edilmesi olanağını torpillemekle kalmayacak, uzayı da kapsayacak yeni bir silahlanma turunu başlatacaktır.

Öte yandan, sizler iyi biliyorsunuz ki, Reykjavik buluşmasının sonucu yalnızca bu kadar değildir. Olumlu yeni gelişmelere de kapı açılmıştır. Barışın korunmasının, nükleer silahların olmadığı bir dünyaya ulaşmanın kesin olarak mümkün olduğu ortaya çıkmıştır. Soyvetler Birliği'nin öne koyduğu yeni önerilerle şimdi barış güçleri çok etkili silahlara sahip oldular. Eğer bunlar iyi kullanılabilirse, Reagan yönetimini durdurmak, nükleer savaş felaketini uzaklaştırmak mümkün olacaktır.

Unutmayalım ki, Türkiye ABD'nin Yıldızlar Savaşı projesine ilk "evet" diyen ülkelerden biridir. Ulusal kurtuluş bayrağını açan ilk ülkelerden biri olan Türkiye'nin insanlığı yokedecek böyle bir proje için ABD'ye kölece boyun eğen ülkelerin başında gelmesi hem düşündürücü, hem de utanç vericidir.

ABD'ye halkımız adına verilen bu onayı halkımızla birlikte geri almalıyız. Bunun koşulları giderek olgunlaşıyor. Konya'da kurulmak istenen NATO üssüne karşı dört muhalefet partisinin protestosu çok önemli yeni bir gelişmedir. Bu da gösteriyor ki, barış mücadelesi ve ulusal çıkarların korunması konusunda halkımızın duyarlılığı artıyor.

Diktatörlük koşulları altında bile geniş bir barış harketinin ön koşulları artık vardır. Bizim dışımızda da böyle hareketin başını çekecek güçler vardır.

En başta TKP olarak, ama aynı zamanda bütün sol güçler olarak, böylesine yaşamsal bir konuda sorumluluğumuzu ne denli yerine getirdiğimizi iyi düşünmeliyiz. Çok daha ileri projeleri tartışıyor sol hareket. Karşı değiliz. Ama barış mücadelesi için ne yapıyoruz? Basınımızda yinelediğimiz genel sözlerin ötesinde halkımızın tehlikeyi kavramasına ne kadar yardım edebiliyoruz?

Barış sorunu çerçevesinde dikkatlerinizi tezlerimizle ilgili bir konuya çekmek istiyorum. Biz bir yandan evrensel barış mücadelesindeki görevlerimizi belirliyoruz. Öte yandan çok doğru olarak barış mücadelesinin ülkemiz özelinde, demokrasi mücadelesi ile, ulusal çıkarların ve egemenlik haklarının korunması için mücadele ile bağlı olduğunu söylüyoruz. Sorunun böyle iki yönlü ortaya konulması, kuşkusuz ki, doğrudur. Ancak, demokrasi mücadelesinin ülkemiz için güncelliği ve ağırlığı, evrensel barış mücadelesindeki görevleri dikkatten kaçırmamıza yol açmamalıdır. Yurtdışı parti örgütlerimiz de bu konuya özel önem vermelidir. Tezlerimizde bu yöne daha çok dikkat çekilmelidir.

ABD dayatmalarına karşı

Bugün halkımızın da başdüşmanı, ABD emperyalizminin en gerici çevreleri, militaristler ve onlarla işbirliği yapan sermaye çevreleridir. Bunların ayakta tuttuğu faşist diktatörlüktür.

Ülkemizde ABD emperyalizminin rolünü hafife alan, hafif gösteren bir analiz devrimci güçlere doğru bir mücadele stratejisi çizemez.

ABD'nin askersel-politik alan başta olmak üzere her alanda ülkemizin içişlerine kabaca karışması, devlet aygıtına sızması her geçen gün somut örnekleri ile ortaya çıkıyor. Bu süreç daha da hızlanacaktır.

Ülkemizin sorunları ile ilgilenen ve sorumluluk duygusu taşıyan herkes artık görüyor ki, ABD'nin bize dayattıkları yalnızca ve yalnızca kendi askersel-politik çıkarlarıdır. Reagan yönetimi, izlediği politikanın barış düşmanı amaçları dünya halklarının gözünde açığa çıktıkça, çıkarlarını, bizim gibi bağımlı ülkelere daha kaba biçimlerde, daha acımasız dayatıyor. Bunun sonucunda, dün ABD ile yakın ilişkileri savunan çevreler bile, bağımlılığın bu biçimine "evet" demiyorlar.

Bugünlerde Suriye ile ilgili gelişmeleri de çok titizlikle izlemeliyiz. Ülkemizin geleceği açısından çok tehlikeli olabilecek gelişmeler cerayan ediyor. ABD'nin, Libya'dan sonra şimdi de Suriye'ye yönelik provakasyonları ve saldırı hazırlıkları bölgede durumu olağanüstü gergin hale getirmiştir. Türkiye'nin ABD istekleri doğrultusunda atacağı en ufak bir adım, bölgedeki savaş ateşlerini, bir anda boyutlarını kestiremeyeceğimiz biçimde yayabilir. Kerkük-Musul konusu etrafında çıkarılan gürültüler de bu sorunla bağlıdır.

Bu gelişmelerle ilgili önemli başka bir yana dikkatinizi çekmek istiyorum. Suriye konusu ile ilgili Özal'ın açıklamaları dikkatle incelenirse, hükümetin sıkışık bir durumda olduğu görülebilir. Hiçbir sivil hükümet, bu, sözde sivil olan Özal hükümeti bile olsa, tüm komşuları ile ilişkilerinin bozuk olmasından bir çıkar umamaz. Özellikle ekonomik bunalım ve ekonomik çıkarlar nedeni ile Özal hükümetinin Arap ülkeleri ile ilişkilerini bozmaya hiç niyeti yoktur. Ne var ki, şimdi ABD'nin bölgedeki çıkarları hükümeti iyice zorluyor. Özal hükümeti, ABD'nin Suriye'ye saldırısına destek olmaya kolay kolay "evet" diyemez. Eğer ABD, Suriye'ye saldırıda kararlıysa, Özal hükümeti ABD'ye kölece boyun eğmenin faturasını ödemekle karşı karşıya kalacaktır. Böylesi bir zorlanmayı Türkiye'ye yeni nükleer roketler yerleştirilmesi sorununda hükümet çevrelerinden farklı seslerin çıkmasında da gördük.

Bu gözlemlerden nasıl bir sonuç çıkarabiliriz? Hükümet, eğer ABD baskısı daha da artarsa, sallantılı bir konuma düşebilir. Böyle bir durumda, barışçı bir dış politikadan yana olan, ABD'nin askersel politik çıkarlarının değil, ülkemizin ulusal çıkarlarının korunmasını isteyen asker ve sivil çok geniş güçler aktifleşebilir. O nedenle demokrasi güçleri şimdi barış ve barışçı bir dış politika konularında, ABD'ye karşı istemleri daha da yükseltmelidir. Bu, hem savaş tehlikesinin uzaklaştırılmasını sağlayabilir, hem de bu yolla demokrasi mücadelesinin yükselmesine yeni bir hız kazandırılabilir.

Demokrasi mücadelesinde yeni evre

Buraya kadar söylediklerimden de anlaşılabilir ki, diktatörlük rejiminin süngü zoruyla sağladığı ve kendi yararına kullandığı "istikrar" ortamını bozabilecek unsurlar çoğalıyor.

Ara seçim sonuçları bu süreci hızlandıran bir etki yaptı ve faşist diktatörlüğün zayıflamakta olduğunu gösterdi. ANAP'ın yitirdiği, burjuva muhalefet partilerinin kazandığı oylar küçümsenemez. Sonuç, politik güçler oranında diktatörlüğe karşı çıkan ve demokrasi isteyen güçler yararına, henüz ufak da olsa, bir değişmenin olduğunu gösteriyor. Gerek bu sonuç, gerekse toplumsal muhalefetin şimdi daha da canlanması, demokrasi mücadelesinin yeni bir aşamaya girdiğini söylememize yetiyor. Merkez Komitesi 7.Plenumu demokrasi mücadelesinin bu yeni evresini dikkatle ele alacaktır. Şimdiden söylenebilecek olanlar şunlardır:

Her zaman uyardığımız gibi, bu rejimin, bu hükümetin kolayca yıkılacağı hayallerine kapılmamak gerekiyor. ANAP'ın yitirdiği oy oranı ile rejimin zayıflaması eşit değildir. Zaten bu rejim halk desteğine bel bağlamıyor. Demagoji ve şaşırtma ile de olsa halk desteği almayı artık umamaz. Onun gerçek desteği ABD emperyalizmi, işbirlikçi sermaye çevreleri, 12 Eylül 1980'den beri adım adım güçlendirilen baskı aygıtları, yapısı değiştirilen devlet aparatıdır. Bunlarda ise bir zayıflama sözkonusu değildir.

Ne var ki, diktatörlük kendini bekleyen tehlikeyi görmüştür. Bu tehlike karşısında eli boş oturup beklemeyecektir. Şimdi hesaplar yeniden yapılıyor. Eğer sol ve diğer demokrasi güçleri yeni duruma uygun yeni hesaplar yapmazlarsa, durum, hiç de, olması gereken ve olabilecek olan olumlu yönde değişmeyecektir.

Bu nedenle özellikle sol güçler olarak "1988'e zaten müdahale edemeyiz, şimdiden 1988 sonrası için hesap yapalım" şeklinde açık ya da üstü örtülü dile getirilen yaklaşımları biz yanlış buluyor ve çok tehlikeli bir yanılgı olarak görüyoruz.

1988'i izleyecek sekiz-on yıl büyük ölçüde önümüzdeki iki yılı kimin kaza-

nacağına göre belirlenecektir. Demokrasi güçleri mi, yoksa diktatörlük, emperyalizm ve gericilik mi? İşte tüm hesap buna göre yapılmalıdır.

Her tür yanlış anlamayı önlemek için belirtmeliyim ki, şimdiden, 1988'de yapılacak ya da daha öne alınabilecek genel seçimlerde çok önemli şeylerin olacağını söylemiyorum. Önceden bilinemez önemli gelişmeler elbette olabilir. Ancak şimdiden çok iyi hesaplanmış adımlar atmalıyız ve yoğun bir çalışma yürüterek mümkün olan en ileri noktaya ulaşmalıyız. Açık ki, sol güçler olarak kaybedecek tek günümüz, hesapsız kullanacağımız tek bir gücümüz bile yoktur. Güçlerimizi hızla toparlamalıyız. Sol güçlerin ve diğer demokrasi güçlerinin tüm enerjisini, legal ve illegal tüm olanakları kullanarak düşmanın en zayıf noktasına yığmalıyız.

Düşmanın zayıf noktası

Bu zayıf nokta neresidir? Bu sorunun yanıtını yine ara seçimin doğurduğu yeni durumda bulabiliriz.

Bugün artık biraz daha netleşiyor ki, diktatörlük rejiminden çıkış biçimi konusunda emperyalizmin tercihi, gerektiğinde sertleşme olanaklarını da elde tutarak, hatta zaman zaman vuruşlar yaparak, rejimi adım adım geri çekmek, yani "yumuşak" çıkıştır. Bu nedenle özgürlükler konusunda demagojik, sözde kalan, ama görünüşte yumuşama izlenimi veren adımlar atılabiliyor. Bugün hapishanelerde hala çok sayıda politik tutuklu varken, işkenceler ve sıkıyönetim sürerken, burjuva muhalefet partilerinin başkanları, eski politikacılar konuşmaları nedeniyle koğuşturulurken, sosyalist bir parti üzerine tartışma yürüyebiliyor.

Bu girişimi yapanların tutuklandığını öğrendik. Bu baskıyı şiddetle protesto etmek gerekiyor.

Ne var ki, pek çok göstergeye bakarak kesin bir dille söyleyebiliriz ki, diktatörlüğün ölücü gibi korktuğu esas şey, bugünkü rejimin tartışmalı hale gelmesidir. Yani rejim tartışmasının alevlenmesi ve rejimin temellerine yönelik çıkışların artmasıdır.

ANAP hükümetinin manevra alanı şimdi daha da daralmıştır. Çünkü ANAP hükümetinin bir önemli misyonu bu rejimin iki karakteristik ve temel ögesini gizlemektir. Bunlar ABD emperyalizminin ve militarizmin rolüdür. ABD emperyalizminin rolü, kökleri devlet aparatının ta içlerine kadar uzansa da, barış ve dış politika konusunda somutluk kazanıyor. Militarizmin rolü ise, doğrudan bu rejimin karakteri sorunuyla bağlanıyor.

Günümüzün şu gerçeği artık bir yasallık kazanmıştır: Askersel ve politik alanda (özellikle dış politika) ABD'ye kölece bağımlılık çizgisi izleyen bir rejimin (bu isterse şimdikinden farklı sivil bir rejim olsun ve demokratik seçimlerle gelsin), iç politikada manevre alanı son derece de sınırlıdır. İşte Özal hükümeti de şimdi bu sınıra gelmiştir.

Seçim sonrasında ANAP bu nedenle kendisiyle askerler arasında özdeşlik imajını silmek için çaba harcıyor. Öte yandan dış politikada neredeyse ABD'nin baskılarından feryad edecek bir durumdadır.

Seçim sonuçları açısından rejimle ilgili ortaya çıkan ikinci sonuç şudur: Ara seçim, bu parlamentonun ve bu parlamentodan çıkan bu hükümetin ve dolayısıyla bu parlamento ve hükümete dayalı politik sistemin meşru olmadığını kanıtlamıştır. Bunun temel nedeni, 1983 seçimlerinin baskı altında yapılmış olması değildir. Asıl önemli olan, bugün parlamento içinde grup kurmayı başarmış bile olsalar, burjuva muhalefet partilerinin ve halkın oylarının 1982 Anayasası ile çizilen rejim içinde yerleri olmamasıdır. Bunun ayrıntılarına burada girmek gereksiz.

Bu nedenle anayasa konusu tartışma gündemine girmiştir ve yeni gelişmeler bu konuyu ön plana çıkaracaktır.

Rejimle ilgili üçüncü ve son nokta, bu hükümetin geleceğinin garantide olmadığının görülmesi ile birlikte rejimin dayandığı devlet aygıtları ve büyük bürokrasi içinde çözülme olasılığının ortaya çıkmasıdır. ABD ve diktatörlük işte buna asla gözyumamaz.

Toplumsal muhalefetin bileşenleri

Öte yandan bugün diktatörlüğe karşı toplumsal muhalefetin daha da genişlediği ve yükselme eğilimi taşıdığını söylemek yanlış olmayacaktır.

Genel toplumsal muhalefet ne kadar yükselirse, onu oluşturan unsurların muhalefeti de o ölçüde derinleşecektir. Yığınların aktivitesi arttığı ölçüde ise toplumsal muhalefet kararlılık kazanacak ve ulusal düzeye yayılacaktır.

Toplumsal muhalefetin gelişmesinde etkili olabilmek için ona etki eden bizim dışımızdaki tüm etmenleri çok somut analiz etmeliyiz. Çünkü bu etmenler doğrudan yığınların ruh halini etkiliyor.

Toplumsal muhalefeti oluşturan güçlerin her birine ayırımlı yanaşmak gerekiyor. Çünkü herbiri farklı çıkarların belirlediği farklı konumlardan hareket ediyor. Örneğin burjuva muhalefetine, tutarlı demokrat çevrelere baktığımız gibi bakamayız. Tutarlı demokrat çevrelere de devrimci sola baktığımız gibi bakamayız. Her birinden aynı işlevi, aynı tutumu, aynı politikayı beklemek doğru olmaz.

Burjuva muhalefet partileri rejime karşı güçler olarak diktatörlük rejimini herşeyden önce politik bakımdan zayıflatıyor, çünkü onun politik dayanaklarına yöneliyor.

Diktatörlüğün temel dayanakları ne denli zayıflarsa, toplumsal muhalefeti oluşturan diğer güçlerin olanakları o denli artacaktır. Yığınlar bu zayıflamayı hissettikçe aktifleşecektir.

Bir başka yan da şudur: Burjuva muhalefeti diktatörlük ile karşı karşıya geldikçe, eski yöntemlerle mücadelenin yetmediğini ve yetmeyeceğini görecektir. Bu onları yığının aktif desteğine dayanmaya zorluyor ve daha da zorlayacaktır. Biz onlardan yığınların istemlerine sahip çıkmalarına isteriz. Ama daha önemlisi, kendi çıkarları için öne sürdükleri istemlere kararlılıkla sahip çıkmalarıdır. Çünkü bunu yaptıkça, yığınların gücüne dayanmak gerektiğini diktatörlüğün kendisi onlara hatırlatacaktır.

Sendikalar, öteki meslek örgütleri kendi tabanları olan yığınların istemlerini yükseltmek için şimdi çok daha iyi koşullara sahiptir. Ama burada şuna dikkat verilmelidir. Bu örgütler kendi yığınlarının somut istemlerini yükseltirken bunların çözümü için gerekli idari ve yapısal düzenleme istemlerini de somut ortaya koymalıdır.

Bu nokta niye önemli? Çünkü böyle yapılırsa birincisi, rejimin temel dayanağı olan idari ve yapısal mekanizmalar doğrudan hedef alınmış olur. İkincisi, burjuva muhalefetin asıl işlevli olduğu alana girilmiş olduğundan onların desteği çekilebilir. Üçüncüsü, burjuva muhalefet genel hak ve özgürlükleri savunmanın ötesinde bu da önemli elbette ama, somut konuda tutum almaya zorlanmış ve ucuz özgürlük şampiyonluğu yapması da önlenmiş olur. Dördüncüsü, yığınların politik bilinçlenmesine daha doğrudan etki yapılmış olur. Beşincisi, sendika ve meslek örgütleri politik mücadeleye, tüm yasaklara rağmen katılmış, aynı zamanda gelecek rejimin karakterinin çizilmesinde şimdiden rol almış olurlar. Nihayet altıncısı, kendi meslek alanları sınırları içinde ses çıkardıkları ve yığın desteğine dayandıkları için de diktatörlük bu kesimlere saldırmada zorlanır.

Kuşkusuz bu söylediklerimizin gerçekleşmesi sendikal birliğin ve meslek odaları ve diğer yığın örgütleri arasında koordinasyonun düzeyi oranında genel gelişme üzerinde etki yapacaktır.

Yığınların eylemine gelince. Burada da dikkat verilmesi gereken yan, eylemlerin yığınsal niteliği ile ilgilidir. Yığın eylemi ne denli kalabalık olursa o kadar iyidir. Ama bir eyleme yığınsal karakter veren şey, o eylemin öne sürdüğü istemlerin, dayandığı yığının genel çıkar ve istemlerini ne ölçüde yansıttığıdır. Örneğin gençlerin giriştiği protesto eylemleri bu niteliktedir.

Sol güçlere düşen

Sol güçlerin rolüne gelince; genel anlamda "sol", ya da "solun birliği" kavramları ile yetinmek bize göre gerçek durum hakkında yeterince açık bir fikir vermiyor. Burada "tutarlı demokratlar" ve "devrimci sol" kavramlarını kullanmak yararlı olacaktır.

Tutarlı demokrat dediğimiz çevrelerin, geleneksel sağ güçler içinde demokrasi isteyen, yeni arayışlara sahip çevrelerle kuracakları diyalog etkili olacaktır. Bu çevrelerin genel olarak burjuva muhalefet partileri üzerinde etki olanakları devrimci sola oranla daha fazladır. Bu diyalog gelecek rejimin karakteri, demokrasinin genişliği üzerine olmalıdır.

Devrimci sol çevrelere gelince, bize göre onlar, eğer durumu gerçekçi analiz edebilirlerse toplumsal muhalefet içinde çok önemli ve merkezde bir rol oynayacaklardır.

Bu rol iki yönlü bir işleve sahip olacaktır. Birinci yön tutarlı demokrat çevrelerdir, ikinci yön ise yığınlar. Ama yine bize göre her iki yön de tek bir önemli görevde birleşiyor: Bu rejimden çıkış ve ülkemizin ivedi sorunlarının çözüm yolunu aydınlatan alternatif bir program öne koyabilmek.

Böyle bir program olmaksızın ve bu program geniş demokrasi güçlerine ve yığınlara malolmaksızın, tek tek istemler etrafında yükselecek muhalefet ister istemez burjuva muhalefet partilerinin dar programları içine hapsolacaktır. Tersi durumda ise, tek tek her alanda yükselecek somut istemler ve ayrı ayrı muhalefet hareketleri diktatörlük rejimine karşı tek bir kanalda toplanmış olacaktır.

Zaten ortaya çıkmakta olan birleşik yığınsal demokratik hareket böylece yükselecektir. Demokrasi cephesine yol açacak olan daha ileri biçimler bu hareketin genişliği ve gücüne bağlı olarak ortaya çıkacaktır. Bu önümüzdeki genel seçimler için bir seçim ittifakı, çeşitli nitelikli bloklar, legal demokratik bir parti, cephe vb. olabilir.

Burjuva muhalefet partilerinden hiçbiri bizim ortaya koyduğumuz tutarlılıkta bir alternatif program ortaya koyamıyor, koyamaz. Bu nedenle de bu görev devrimci sol güçlere ve tutarlı demokratlara düşüyor.

Soruluyor, TKP'nin Ulusal Demokrasi Alternatif Programı cephe programı mıdır, hükümet programı mıdır, eylem birliği programı mıdır?

Görülebilir ki, tüm bu amaçlara hizmet edebilecek, ama tüm bu amaçlardan daha geniş sonuçlar doğuracak bir programdır.

Herşeyden önce ülkemizin kurtuluş yolunu aydınlatan bir diyalog programıdır. Geniş güçlerin ve yığınların birleşmesine ve mücadelesine hizmet eden bir mücadele programıdır.

Biz, bu program ve ona temel olan stratejik yaklaşımımızla, yalnızca "nasıl bir demokrasi" sorusuna somut yanıt vermiş olmakla kalmıyoruz. Bugünden kazanılacak demokrasinin yarın nasıl korunabileceğine de yanıt veriyoruz.

Nasıl? Biz diktatörlükten demokrasiye geçildikten sonra kurulacak hükümetin hangi parti ya da partilerden oluşacağına bugünden yanıt veriyor değiliz. Ama biz diktatörlüğün yerini alacak hükümetin koşullarını tartışıyoruz. Böyle bir hükümet nasıl bir politik ortam ile karşı karşıya olacak? Eğer bugünkü rejimin yukarıda sayılan dayanakları zayıflamış değilse hangi parti hükümete gelirse gelsin, ANAP'ın kötü bir kopyası olmaktan öteye gidemez. Kendi başına, 12 Eylül öncesindeki gibi bir demokrasi bile getiremez. İktidarsız bir hükümet olacak, asıl iktidar gücü ise yine perde gerisindeki bugünkü başdüşmanın elinde olacaktır.

Bu nedenle "1988 civarında yapılacak seçimlerden sonra nasıl olsa şu ya da bu muhalefet partisi ya da koalisyonu iktidar olacak ve diktatörlüğe karşı işbirliği sona erecek. O zaman sol güçler olarak artık bu hükümete karşı savaşacağız. Öyleyse bugünden yapılacak şey buna hazırlanmak olmalı" tarzındaki görüşler -ki oldukça yaygındır- doğru değildir.

Böylesi koşullarda kazanılan özgürlükler pamuk ipliğine bağlı olacak, tehlike kapının ardında bekleyecektir.

Ama böyle bir durumda demokrasi güçleri eğer bugünden o zamana kadar doğru bir strateji ile mücadele etmişlerse, hükümet demokrasiyi korumak için bu güçleri dikkate almak zorunda kalacak, demokrasi güçleri ise bu hükümet olanağından da yararlanarak demokratikleşme sürecini derinleştirebileceklerdir.

Bunun tek koşulu şudur: Devrimci sol ve tutarlı demokrat güçler yakın tarihimizde hiç olmadığı kadar geniş güçlere dayalı birleşik bir toplumsal muhalefet yaratmanın olanaklarına sahiptirler. Bu tarihsel fırsatı doğru kullanarak bu rejimden çıkışa ne kadar geniş güçlerle birlikte katılabilirsek, aynı genişlikte olmasa bile, yine de en geniş güçlerle demokrasiyi bir yandan korur, diğer yandan da demokratikleşme sürecini hızlandırabiliriz.

Bu söylediklerim varsayımlar üzerine dayanmıyor. Bu konu başta söylediğim başdüşmanı doğru saptamakla ilgili. Buna birazdan değineceğim. Şimdi bir sonuç özetlemesi yapmalıyım: Rejim zayıflama sürecinde. Ama bu kendiliğinden bizim istediğimiz sonucu vermez. Bugün hangi gücün demokrasiyi ne kadar isteyip istemediği üzerine boş tartışmalar anlamsızdır. Şimdi yapılacak şey diktatörlüğe karşı çıkan, demokrasi isteyen, çağdaş, modern, ileri, aydınlanmış bir Türkiye isteyen her gücün diktatörlük barajının önüne yığılmasına, bu güçlerin örgütlü olarak diktatörlüğün temellerine saldırmalarına yardımcı olmaktır. 1988, böyle bir olağanüstü gücü yaratmada yakın gelecek için belki de son fırsattır.

Bizim alternatif programımız, politikamız için, "TKP burjuva muhalefeti ile işbirliği yapmak için böyle bir programı ortaya koydu, bu reformist bir politikadır" diyenleri, tüm bu söylediklerimizin ışığında soğukkanlı yeniden düşünmeye davet ediyoruz. O zaman bizim, temel önemi sol, özellikle devrimci sol güçlere ve yığınlara verdiğimizi ve doğrudan diktatörlüğün temellerine saldıran devrimci bir politikaya sahip olduğumuzu herkes gibi onlar da görecektir.

Özetle, yoldaşlar, bu program, teorik olarak, mevcut herhangi bir burjuva muhalefet partisi tarafından kabul edilebilir, ama pratik olarak, kendi bütünselliği içinde ancak işçi sınıfının öncülüğünde geniş halk yığınlarının mücadelesi ile hayata geçebilir.

Esas olan nedir?

Barış ve Ulusal Demokrasi Alternatif Programımız burada yer alan istemlerin tüm somutluğuna ve güncelliğine rağmen, pragmatik bir yaklaşımla ortaya konulmadı. Bu program 5. Kongremizden beri süren teorik arayış çabalarımızın bir ürünüdür.

Her zaman şu soruları sorduk: Ne yapılabilirse işçi sınıfımız toplumun politik yaşamında ağırlıklı bir rol oynayabilir, ne yapılırsa devrimin sosyal-politik koşullarının olgunlaşması hızlandırılabilir ve devrime yakınlaşabiliriz?

Bu sorulara kağıt üzerinde kalmayan gerçekçi yanıtlar aramamız bize, dünyaya ve ülkemize yeni bir düşünce tarzı ile bakmak gerektiğini kavrattı.

Biz, ne işçi sınıfının dar sınıf çıkarları, ne partimizin dar çıkarları açısından değil, toplumsal gelişmenin çıkarları açısından bakıyoruz.

Toplumsal gelişmenin çıkarlarına bakarken, hiç de öncelikle ulusal çerçeveden bakmıyoruz. Ulusal çerçevede süren sınıf mücadelesinin görevlerini uluslararası çerçeveden bakarak aydınlatmaya çalışıyoruz. Uluslararası faktörlerin ulusal çerçeve üzerinde şimdi daha da artan etkisini değerlendiriyoruz.

Soruyu şöyle koymuyoruz: Kim işçi sınıfının dostudur, kim işçi sınıfının düşmanıdır? Kim bize, komünist partisine yanaşır, kim yanaşmaz? Bağlaşıklarımıza bakarken, kilit sorun, bugünkü başdüşmanımıza karşı olup olmamaktır. Söyledik ki, başdüşmanı uluslararası çerçevede arıyor, sonra kendi ulusal koşullarımız çerçevesinde değerlendiriyoruz. Sağlam enternasyonalist konum tam da budur.

Böyle bir yaklaşımla işçi sınıfımızın başdüşmanı ile öteki sınıf karşıtlarını ayırıyoruz. Böylece işçi sınıfımız çok daha geniş bir bağlaşıklık kurabilmek için sağlam bir stratejik yönelim elde etmiş oluyor. Sınıfsal yaklaşımla işçi sınıfının uzun erimli bağlaşıklarını saptıyoruz -ki onlar işçi sınıfının dostu olan güçler oluyor. Bunun dışında kalanlar -ki esas olarak sınıf karşıtı güçlerdir- onlar geçici dostlar oluyor.

Böylece bir strateji için gerekli olan, kimi yokedeceğiz, kimi nötralize edeceğiz, kimi kazanacağız sorusuna yanıt vermiş oluyoruz.

Burada şunu hatırlatmalıyım. Artık olgunlaşan bir parti olarak neyi, ne zaman, nerede ve nasıl söylemek gerektiğini de öğrenmeliyiz. Başka deyişle, ideolojik ilkesel yaklaşımlarımızı parti içinde işçi sınıfının ileri kesimi içinde eskisinden çok daha net koymalıyız. Ama ajitasyon ve propagandamız bunları tekrarlayıp durmak olmamalıdır. Politik ilkelerle konuşmak başka, ilkesel politika başkadır.

Ancak bilelim ki, bunu gerçek politik mücadele veren, ideolojik-politik olarak olgunlaşmış bir parti gerçekleştirebilir.

Eğer böyle yapmazsak, taktik mücadele de veremeyiz. Pratikte değişken olan olguları sürekli ilkesel konumlarla açıklamaya, teorik olarak temellendirmeye kalkarsak, ya taktik politika yapamaz ya da ilkelerimizi pratikte aşındırırız.

Bir komünist partisi, önceden yanlış söylediği için değil, durum değiştiği, karşısındaki güç tutum değiştirdiği için bir gecede taktik değiştirebilir. Lenin'de bunun pek çok örneğini görebilirsiniz.

Örneğin, diyelim ki başta açıkladığımız gelişmeler sonucu, ABD ülkeyi komşularımızla bir savaşa sürüklüyor ve bu duruma ANAP hükümeti açıkça karşı çıkıyor. Ne yapmalıyız? Bu karşı çıkışı desteklemekten korkan bir parti halkının, ülkesinin sorumluluğunu yüklenemez.

Ya da, bugün diktatörlüğe, bu hükümete karşı çıkan DYP, yarın ANAP ile uzlaştı. Ne yapmalıyız? Derhal taktik değiştirmeli, DYP'ye karşı tutumu yeniden ele almalıyız.

Açık ki, böylesi manevraları ancak ideolojik-politik-örgütsel birliği sağlam, mücadeleci, devrimci bir parti gerçekleştirebilir.

Buraya kadar söylediklerimizden sonra, "TKP burjuvazi içindeki çatlak lara umut bağlıyor" türü eleştirilerin de ne denli sığ olduğunu, aynı şekilde "DYP demokrat mı, ulusal demokratik bir güç mü?" sorularının da ne denli şematik olduğunu görebiliriz.

TKP ile TİP'in birleşmesi

Bir de işçi sınıfımızın dolaysız çıkarları vardır. Biz yığınlar içinde çalışırken sömürünün her biçimine karşı amansız bir mücadele vereceğiz. İşçi sınıfının sendikal mücadelesini parçalayacak, zayıflatacak her girişimin amansız düşmanı olacağız.

İdeolojik-politik olarak ise, işçi sınıfının politik birliğini mücadelenin her evresinde gözetmek bizim ilkesel sorumluluğumuzdur. Bu çerçevede ayrılıkları tarihsel nedenlere dayanan TKP ile TİP'in birleşmesi her iki parti açısından da artık sorumluluk konumudur.

Gerek TKP, gerekse TİP yönetimi birlik sorunlarının çözümüne sorumlulukla yanaşıyorlar. Bu tutum doğal olarak önümüze çıkan sorunları aşmamıza yardım ediyor. Ülkede iken aldığım izlenimler de şunu gösteriyor ki, geniş bir çevre birleşmeyi heye canla bekliyor. Birleşmenin bir an önce gerçekleşmesinin yalnız işçi sınıfına karşı değil, demokrasi mücadelesi açısından da sorumluluğumuz olduğunun tam bilincindeyiz.

Ülke konferansımızda da önerdiğimiz gibi: Parti yönetimimizin birlik konusundaki yaklaşımını onaylayıp onaylamadığınızı belirtmelisiniz. İkinci olarak hiçbir yanlış anlamaya meydan vermemek için, TİP ve TKP'nin birliğinin bir katılma sorunu değil, iki partinin birliği sorunu olduğu karar altına alınmalıdır.

Devrimci solun birliği sorununa ise artık daha girişimci yaklaşabiliriz. Belirttik ki, bir alternatif program ortaya koymayı esas olarak devrimci solun görevi sayıyoruz. Biz tezlerimizi bu dostlarımızla gerçekten önyargısız tartışmak istiyoruz. Parti yönetimi olarak devrimci solun en geniş birliği için yapıcı bir öneri paketi hazırlayacak ve dostlarımıza sunacağız.

Misyonumuzun geniş kapsamı

Bize göre ekonomik, sosyal, politik, kültürel her alanda günümüzün yeni çizgilerini yakalayamayan, bunların Marksizm-Leninizm ilkeleri ile açıklamasını yapamayan bir komünist partisinin başarılı olma şansı yoktur. Başarısız olan her harekette olduğu gibi sonuç, aynı zamanda sapmaların boy vermesi, bölünme, parçalanma oluyor. Çünkü siz eğer gelişmenin nesnel dinamiğini kucaklayamazsanız, bu dinamik sizin tüm öznel istek ve çabalarınıza rağmen kendine yeni kanallar bulur.

Bunu başarabilmek derin bir ilkesellik ve keskin bir realizm gerektiriyor. Bu yöndeki her çabamız gösteriyor ki, bu çok zorlu bir iştir. Ancak başka bir yol da yoktur.

Yoktur, çünkü Marksizm-Leninizmi canlı biçimde kavramanın, yaratıcı uygulamanın da başka yolu yoktur. Bu konudaki her cesaretsizlik Marksizm-Leninizm ilkelerini, yasallıklarını reddetmek isteyenlere cesaret veriyor.

Oysa bizim ideolojimiz, işçi sınıfımızın Marksist-Leninist ideolojisi toplumsal gelişmelerin tüm yeni çizgilerini kapsayabilen, daha ileriyi, yeniyi arayan her güce kılavuzluk edebilen, böylesi her gücü ileri gitmeye esinlendirebilen geniş bir ideolojidir. Marksizm-Leninizm bilimsel bir ideolojidir derken bunu söylemiş oluyoruz.

Marks, Engels ve Lenin'in ideolojik alanda Marksizmi basitleştiren, çarpıtan dar kafalılıklarla nasıl mücadele ettiklerini hatırlamalıyız.

Burada kilit sorun işçi sınıfının rolündedir. Günümüzün yeni özelliklerini öne sürerek işçi sınıfının rolünü, sınıf mücadelesini reddedenler revizyonist, oportünist konumlara geçiyor. İşçi sınıfının görevlerini daraltanlar ise onu başarısızlığa, yenilgiye mahkum ediyor. En ilginç olan şu ki, çoğu kez "devrim" sözcüğünü ağızlarından düşürmeyenler bunu yapıyor.

Lenin'in şu sözü, bugün çok daha geçerli olarak bu soruna ve özellikle barış ve toplumsal ilerlemenin bağı sorununa diyalektik yaklaşımın metodolojik anahtarını veriyor.

"Marksizm temel görüşleri açısından toplumsal gelişmenin çıkarları, proletaryanın çıkarlarından daha üstündür." (Tüm Yapıtlar, cilt 4, s. 220)

İlk planda şaşırtıcı gibi gelen bu söz hiç de öyle değildir. Tarihte iktidarı kendi dar sınıf çıkarları için ele geçirmeye çalışmayan ve iktidarının kalıcı olmadığını açıklayan tek sınıf, işçi sınıfıdır. O tüm toplumu kurtarmak için iktidara talip oluyor ve komünist toplum kurulduğunda da artık onun iktidarına gerek kalmıyor.

Ya burjuvazi, o, bir devrimle devrilmedikçe iktidarı hiçbir yerde asla bırakmış değildir. Onun iktidarıdır ki, toplumun ezici çoğunluğunun emeğinin sömürüsü, acıları üzerinde yükseliyor.

İşçi sınıfı ve komünistler kapsamlı bir misyona sahiptirler. Bu misyon bir yandan sömürüye, her tür baskıya son vermeye, dünyayı devrimci bir dönüşüme uğratmaya, komünist toplum kurmaya çalışmak, aynı zamanda insanlığı nükleer bir felaketten kurtarmak, uygarlığı korumaktır.

Kuşkusuz ki, bu çerçevede daha pek çok görev bu misyonun çerçevesi içine giriyor. Gerçek hümanizmi de bizim ideolojimiz kapsıyor.

Tüm bu görevler arasında, yani barış mücadelesi ile toplumsal ilerleme mücadelesi arasında, ulusal ile uluslararası olan arasında, toplumla birey arasında, tüm bunlarla insani, hümanist ögeler, kültür ögeleri arasında doğru bağlantılar kurmak günümüzde komünistlerin önündeki en karmaşık sorunları oluşturuyor. Şimdi dünya komünist hareketinde bu sorunlar çerçevesinde bir tartışma gelişiyor.

Bu bağlantılar işçi sınıfının bağlaşıklar politikasına da yeni bir anlayışla yaklaşmayı gerektiriyor.

Parti programımız üzerine

Artık şimdi ayaklarımızı daha sağlam yere basarak, yani güncelden çıkarak, stratejik amacımızı daha olgun formüle etme ve politik görüşlerimizin teorik temellerini zenginleştirerek onları daha kapsamlı ve özlü programatik formüllere dönüştürme olanağına sahibiz.

Bu şu anlama geliyor ki, temel parti programımızı geliştirmenin olanaklarına, bu birikime sahibiz. Üstelik SBKP 27. Kongre belgelerinin yardımı ile söylemek istediklerimizi, daha sağlam formüllerle programımıza işleyebiliriz. Bu, bize aynı zamanda, bu programı hazırlarken göremediğimiz kimi yanları görme, programımızı daha da özlüleştirme fırsatı verecektir.

Deniyor ki, "TKP'nin temel programı ile Barış ve Ulusal Demokrasi Progra-

mı arasında farklar, çelişkiler var." Biz diyoruz ki, "evet, vardır". Yukarıdan beri sıraladığım gelişen görüşlerimiz eğer böyle bir farklılık yaratmamış olsaydı, bu gelişme partimiz açısından hiç de niteliksel, önemli sayılması gereken bir gelişme olmazdı. Oysa biz böyle bir gelişmeyi somut görüyor, tezlerimizle de kanıtlıyoruz. Öyleyse farkların, çelişkilerin olması doğaldır.

Öte yandan, bugünkü bakış açısına o gün sahip olsaydık, kuşkusuz Programımızdaki kimi noktalarda daha net formülasyonlar yapabilirdik. Örneğin, "Ulusal demokrasi devrimle mi gerçekleşecek, yoksa değil mi" gibi şematik yaklaşımlara kapı aralayan, parti örgütlerimizde haklı sorular doğuran durum olmayabilirdi. Bu yanlış anlama, programımızın tümü dikkate alındığında sorun açık olsa bile, kimi zaman ulusal demokrasiyi başlı başına bir düzen gibi algılamalara da neden oluyor. Devrimin ancak bu programın tam uygulanması ile gündeme geleceği gibi bir anlayış çıkmamalıdır.

Şimdi tezlerimizin geniş ölçüde tartışılması ile, bir devrim programı değil, ama bizi ona götürecek olan, devrimin koşullarını hazırlama anlamına gelen bir programı kabul etmiş oluyoruz. Bu nedenle programımızda ulusal demokrasinin, Türkiye'nin tarihsel ve somut koşullarına uygun, toplumsal ilerleme ve devrime yaklaşım yolu olduğu açık ifadesini bulmalıdır.

Konferansımızda, programımızın hangi noktalarını yeniden ele almak gerekir gibi bir tartışma açıyor değilim. Yalnızca kimi önemli noktalardan çıkarak neden program sorununu getirdiğimizin gerekçesini veriyorum. Bu gerekçeler arasında başta gelen önemli bir gerekçe de, TİP ile birlik sorunumuzu çözdüğümüzde ortak bir programın zaten otomatikman gündeme geleceğidir.

Son olarak, programımızı yeniden ele aldığımız tarihte, rejimin karakteri konusunu muhtemel gelişmelerin ışığında nasıl ifade edeceğimizi de düşüneceğiz.

Programımızı geliştirme ve özlüleştirme kuşkusuz 6. Kongremizde sonuçlandırılmalıdır. Ülkedeki politik gelişmeler, öne koyduğumuz çok kapsamlı görevler, somut olarak 1988 ve sonrasının görevleri, partimizin güçlenme sürecini hızlandırma görevleri nedeniyle ve TİP ile birleşmeye en üst parti organımızın karar vermesi gerektiğinden, tüm bu nedenlerle 6.Kongreye şimdiden hazırlanmamız gerekiyor.

Parti yaşamımızda yeni niteliksel durum

Görebiliriz ki, ancak legal bir partinin yapabileceği genişlikte bir hazırlıkla 6.Kongremize hazırlanıyoruz. Tüm çalışmalarımızın önde duran temel amacı budur.

Ülke konferansımızın partimizin mücadele tarihinde yeni bir dönem açtığını söylüyoruz. Yurtdışı Parti Örgütlerimizin bu Konferansı ile 1986 Ulusal Konferansı sona ermiş oluyor. Konferanslarımızın toplamından TKP'yi daha ileri götürecek büyük bir enerji birikimi sağlamış oluyoruz.

1986 Ulusal Konferansımızın öne koyduğu temel görev "Güçlü bir TKP" hedefine varmaktır. "Yeni dönem" dediğimiz şeyi niteleyen budur. Konferanslarımız bunu gerçekleştirme olanaklarına sahip olduğumuzu gösterdi.

Bir evreden diğerine geçiş yeni nitelikler ister. Bu yeni niteliğe herşeyden önce parti yaşamımızda ve parti çalışmalarımızda gerçekleştirmek zorundayız. "Güçlü bir TKP" hedefi için şimdi tutulacak halka parti yaşamıdır.

Bununla neyi anlatmak istediğimi sizler kendi parti yaşamı deneyinizle görebilirsiniz. Gerçekte parti yaşamında da niteliksel değişiklikler ortaya çıkıyor. Canlı bir organizmada olduğu gibi sancılı ve sıçramalı olarak. Bunu bilinçli bir gelişmeye dönüştüreceğiz.

Parti içi yaşam açısından nasıl bir evreden geçtik?

Yoldaşlar,

Komünist partisi komünistlerin gönüllü birliğidir. Kimse mecburi askerlik hizmeti yapmak üzere partiye girmiyor.

Geçmişle ilgili biz şu saptamayı yaptık: Geçmişte idealize edilmiş bir parti anlayışımız vardı, dedik. Hataları eksikleri görmüyorduk, dedik. Elbette bu durum parti disiplinini yer yer kışla disiplinine de çevirmişti. Leninci parti anlayışını uygulayamayan, parti içi demokrasiye önem vermeyen bir parti, istemese de oportünist parti anlayışlarının yeşermesine kapıyı açar.

Ne var ki, partimizin ağır darbe yediği o olağanüstü zor dönemde partimizdeki hataları, eksikleri görmekle birlikte, yüksek bir partililik morali ile partiye dört elle sarılan, herşeyden önce partimizin toparlanması, tek ses olması gerekir, diyen yoldaşlarımızın tutumunu, eleştirdiğimiz bu eski anlayışa benzetmek kesinlikle haksızlık ve insafsızlık olur.

Şunu da bilmelisiniz ki, eğer parti üyelerimiz o dönemde gözbebekleri gibi partiyi korumaya çalışmış olmasalardı, partimiz ne bugünkü güçlenme düzeyine gelebilir ve ne de parti yönetimi olarak biz parti içi demokrasiyi geliştirme olanaklarına kavuşabilirdik.

Ancak partimiz şimdi artık bu zor dönemi aştı. Partimizin dünkü neferleri bugünün politik önderleri olmak zorundadırlar. Eğer bunu gerçekleştiremezlerse, geri kalacaklar ve yalnız kendileri geri kalmayacak, örgütleri de farkına varmadan geri çekeceklerdir. Kadrolarımızda bu niteliksel değişikliği gerçekleştiremezsek parti yarın legale çıktığında, ömründe hiç askerlik yapmamış, düşmana tek bir kurşun bile sıkmamış kumandanlarla dolacaktır.

Sorunun bir başka yanı daha var. Parti yönetimi olarak partimizin zor dönemi aşma sınırını tam zamanında göremedik. Bunun sonucu, partimizin sorunlarına daha değişik açıdan bakanlarla bu yoldaşlar arasında uyumsuzluklar ortaya çıktı. Biz bu uyumsuzlukları derin ele almak yerine psikolojik-moral nedenlere bağladık. Bu hata idi. Böylesi nedenler yok muydu? Vardı. Ama çözümü psikolojilerle uğraşmak değil, iyi yöneticilikten geçiyordu.

Bu durum karşılıklı hataların doğmasına yolaçtı. Ancak burada temel hata parti yönetimimizindir.

Hiç kuşkusuz parti çalışmaları ve parti yaşamımız eskiyle kıyaslanmayacak ölçüde iyileşti, gelişti. Ama şimdi karşı karşıya olduğumuz büyük görevler açısından bunu yeterli bulamayız.

Parti yaşamımızda da yeni niteliksel durum yaratmalıyız. Bu iyi, yetişkin yönetici kadrolara dayanarak gerçekleşebilir. Bunun ne denli zor bir iş olduğunu çok iyi biliyorum.

Sorunun hızlı çözümü için gördüğüm yol ise şudur: Belki basit görünecek, ancak böyle değildir. Parti çalışmasında her adım kararlara dayanmalıdır. Her yoldaşın kararları nasıl uyguladığı denetlenmelidir. Bu yöntem parti örgütlerimizi kollektif karar alma ve kişisel sorumluluk ilkesini tam yaşama geçirmeye zorlayacaktır.

Bunun sonucunda ise gerçek anlamda bir hesap sorma, eleştiri, özeleştiri gelecektir. Böylece açık yürekli, gerçekten yoldaşça ilişkilere dayalı temiz bir hava daha gür biçimde esecektir.

Böyle bir atılıma da parti yönetimi önderlik edecek, örnek oluşturacaktır.

Yoldaşlar,

Konferanslarımız bitti. Şimdi Barış ve Ulusal Demokrasi Alternatif Programımızı uygulama artık temel görevdir. Ama şimdi bundan bir adım öncesine dikkat verelim. Önce tüm örgütlerimiz kollektif ve kişisel olarak konferans hazırlık sürecini yeniden gözden geçirsin, eksikleri, hataları, saptasın, dersler çıkarsın. MK, 7. Plenumunda parti yönetimi olarak bu değerlendirmeyi, hesap sorma işini önce kendisi yapacaktır.

Partimiz gelişiyor, bu nedenle ileriye gitmede ayağımızda eski alışkanlıkların, eski hataların hiçbir zincirini ağır bir yük olarak taşımak istemiyoruz.

Hep birlikte gerçekleştirdiğimiz partimizin bugünkü yükselme çizgisiyle, zor koşullar altında olsa da Leninci bir rota izleyen bir illegal partinin neleri gerçekleştirebileceğini ortaya koyduk. Şimdi daha ileriye gitmeli ve kelimenin gerçek anlamıyla güçlü bir TKP yaratmalıyız. Kimsenin kuşkusu olmasın ki, yaratacağız. Konferansımıza başarılar dilerim.

Yaşasın TKP

Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Proletarya Enternasyonalizmi

(Başlık ve arabaşlıklar ATILIM tarafından konmuştur)

TİP GENEL BAŞKANI BEHİCE BORAN'IN KONUŞMASI

TKP Yurtdışı Örgütleri Konferansında çağrılı olarak hazır bulunan TİP Genel Başkanı Behice Boran'ın Konferans delegelerine hitaben yaptığı konuşma aşağıdadır.

Değerli yoldaşlar;

herşeyden önce bu konferansa katılmak ve konuşma fırsatı bulmaktan duyduğum hoşnutluğu teşekkürlerimle belirtmek isterim.

Haydar Kutlu yoldaşın ilgiyle dinlediğim kapsamlı açıklamalarından sonra ben dünya ve Türkiye'ye ilişkin olarak -bilinenleri tekrarlama pahasına da olsa- son gelişmelerde çok dikkat çekici bulduğum bir iki nokta üzerinde durmakla yetineceğim.

Dünyadaki gelişmeler içinde bugün hiç kuşkusuz en önemli olanı, ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki ilişkilerde, dolayısıyla da uluslararası ilişkilerde gerginliğin artmasıdır. Ronald Reagan ABD başkanlığına geldiğinden beri bu ülkenin dış politikasında belirgin bir değişiklik oldu. Genelinde uluslararası, özelinde ABD-Sovyetler Birliği ilişkilerinde detantın rafa kaldırılmasına girişildi, detant Sovyetler Birliği'ne, komünizme yarıyor gerekçesiyle. Detant yerine ABD, silah üstünlüğü ve askeri güce dayalı politika yürütmeyi kural olarak benimsedi ve bu tutumunu, yıllar geçtikçe daha da pekiştirdi. İki taraf arasındaki uyuşmazlık ve gerginlik esas bu noktada düğümleniyor.

Gerçekten Sovyetler Birliği ABD'nin tam aksine, detantı ve detantın daha da geliştirilmesi gerektiğini ısrarla savunuyor. Silahlanmayı tırmandırma, silah üstünlüğü, sorunları savaş yolu ile çözme gibi eski politikalar, yöntemler, anlayışlarla ne iki taraf arasında, ne dünyada güvenlik ve barış sağlanamayacağını vurgulayarak açıklıyor; nükleer çağın, sorunlara yeni bir zihniyet ve anlayışla yaklaşmayı gerektirdiğini altını çizerek belirtiyor. Nükleer çağda savaş, yalnızca savaşan tarafları ilgilendirmekten çıkmıştır; bütün insanlığı tehdit eden bir tehlikeye dönüşmüştür. Savaş-barış sorununa küçük büyük bütün devletleri, bütün ulusları, kapsayan bir genişlikte bakmak, bu çapta çözüm aramak zorunluluğu belirmiştir. Nükleer çağda ancak, bütün devletler ve uluslara eşit güvenlik içinde yaşama olanağı sağlayan bir barış düzeni gerçekçi ve geçerli olur. Bu da militarist zihniyete ve politikalara son vermeyi gerektirir. Bu son verme, öznel bir tercih sorunu değil, nükleer çağ koşullarının dayattığı nesnel bir zorunluluktur.

Toplumsal sistemler ve devletler arasında kuşkusuz rekabet ve mücadele vardır ve olacaktır. Ne var ki, nükleer çağda rekabet ve mücadele silahlı ve savaşçı olmaktan çıkıp, çeşitli toplumsal alanlarda barışçıl yarışmaya dönüştürülmek zorundadır ve dönüştürülebilir de. Yarışmanın yanı sıra, karşılıklı anlaşmalar ve işbirliği süreci geliştirilmelidir ve geliştirilebilir de.

İki taraf arasında, içinde bulunduğumuz çağın niteliğini ve gereklerini anlayış ve kavrayışta bu derin farklara, bir de ABD emperyalizminin dünyayı kendi hegemonyası altına alma, bencil çıkarları açısından yönlendirme, ve elinden gelse, başta Sovyetler Birliği olmak üzere dünya sosyalist sistemini dize getirme istek ve hesapları da eklenmektedir. Bu eklenme sonucu, Cenevre ve Viyana silahsızlanma ve silahlı kuvvetlerde indirim görüşmelerini ABD, yıllar boyu bir sonuca vardırmadan sürdürüyor ve bu, dünya kamuoyunu oyalama ve zaman kazanma perdesi arkasında da silahlanmayı tırmandırmakta devam ediyor.

Şimdi, gerginliği yeni bir düzeye tırmandıran konu bilindiği üzere, ABD'nin uzayı silahlandırma, hem de nükleer olarak silahlandırma girişimidir. Yine bu konuda da, ABD yönetimi, bu girişimin bir savunma önlemi, uzayda bir "kalkan" mekanizması oluşturma girişimi olduğunu iddia ederek konuyu saptırma, kendi halkını ve dünya kamuoyunu yanıltma çabasındadır.

Oysa daha geçen yıl, Cenevre doruk toplantısında, nükleer savaşın hiçbir zaman olmaması gerektiğini, böyle bir savaştan galip çıkan taraf olmayacağını, silah üstünlüğünü her iki tarafın da aramayacağını ifade eden ortak deklarasyona Reagan imza atmış bulunuyordu. Ama buna rağmen bir taraftan da nükleer denemeleri durdurmama konusunda direnmekte, uzayı silahlandırmakta ısrar etmektedir.

İşte, bu kamuoyunu, insanları oyalama ve yanıltma taktikleri; sözlerle davranışlar arasındaki tutarsızlıklar; kısacası, iki yüzlü politika gütme taktiği iki tarafın ilişkilerinde gerginliği artıran bir başka etmendir. Oysa, Reykjavik toplantısından sonra Gorbaçov yoldaşın belirttiği gibi, insanlar lafazanlıktan bıkmış usanmışlardır, laf değil eylem beklemektedirler. Sovyetler Birliği bu beklentiye ciddi, somut yanıtlar verilmesini istemektedir. Geçen yıl kararlaştırıldığı üzere, bu yıl sona ermeden -veya 1987 başlarında- Washington'da yeni bir doruk toplantısı olacaksa, mutlaka gerçekçi ve geçerli somut anlaşmalara varılmasında Sovyetler Birliği ısrarlıdır; görüşmelerin, dünya kamuoyunu oyalama taktiği olarak kullanılmasına izin vermeyecek bir tavır içinde oldukları görülmektedir.

Az önce nükleer çağda savaş-barış sorununun büyük küçük bütün dünya devletlerini, uluslarını ilgilendirdiğini belirttim, nükleer savaş olasılığı hepsini tehdit ettiğinden ötürü. Durum böyle olunca sorumluluk da yalnızca iki büyük nükleer devlette değil, bütün devlet ve uluslarda, hatta insanlardadır. Bu sorumluluk elbet, öncelikle bizlere de düşmektedir. Mücadelemizi bu açıdan da ele almak, değerlendirmek ve gereğini yapmak durumundayız. Faşist yönetimin, bölge ve dünya barışını güçlendirmek değil, tersine, ülke sınırları dışında giriştiği askeri operasyonlar ve gösterdiği yayılmacı eğilimlerle bölge ve buna bağlı olarak dünya barışını tehlikeye sokan bir politika gütmesi, bizlerin bu sorumluluğumuzu daha da artırmaktadır.

Türkiye'nin iç durumuna gelince, Evren-Özal diktatörlüğü toplumsal dayanaklarını hızla yitiriyor; rejimle geniş halk kitleleri arasındaki çelişki büyüyor, güçleniyor. 28 Eylül seçimleri yalnız iktidar partisi ANAP'ın değil, rejimin yenilgisidir. Rejim karşıtı partilerin ANAP'tan iki kat fazla oy alması emperyalist güçleri, işbirlikçi tekelleri sarsmış, tedirgin etmiştir. Gerek oyların bu tür dağılımı, gerekse seçimden önce başlayıp gelişen göreli olarak daha bir sertbestleşme koşulları, rejimden hoşnut olmayan çabaların sonucudur.

Rejimin toplumsal dayanaklarını yitirme süreci, çok önceleri belirttiğimiz üzere, diktatörlüğün en zayıf halkası olan, ekonomik politikasının çöküşü ile atbaşı gidiyor. Bu çöküşün çeşitli ve çok sayıda belirtisi var; fakat son ortaya çıkan olgu Özal politikası açısından en önemlisi. Özal ekonomi politikası ihracat eksenine oturtulmuştur. İhracatta ise bir tıkanıklık başgösterdi. İhracatta gerileme belirmişti ama, şimdi gelinen noktada tıkanıklık artık mutlak değilse bile ona yakın gibi görünüyor. İhracatın doyum noktasına varıp varmadığı tartışılıyor. İhracatın ithalatı aşıp dış ticaret açığını bir türlü kapatamaması bir yana, ihracatta artık gerileme var. Hükümetin faizler, döviz kurları, iki yıllık aradan sonra ihracatçılara yeniden ucuz kredi verilmesi ve kâr eden şirketlere sermayelerinin yedi katına kadar bono çıkarma müsadesi tanınması konularında bir çırpıda ivedilikle aldığı karar-

lar ihracat gerilemesinin ne kadar ciddi olduğunun, ne kadar telaş uyandırdığının işaretleridir. Ve bu önlemlerin hepsi ihracata kuvvet şırıngası olsun, olumsuz süreci tersine çevirsin diye alınmıştır. Bu önlemler de durumda umdukları bir düzelme belirtisi yaratmazsa, tıkanmanın politik ve sosyo-ekonomik alanlarda önemli yansımaları herhalde gecikmeyecektir.

Belirtmek istediğim ikinci nokta, faşizmin tüm önlemlerine, yasalarına, yasaklamalarına, acımasızca sürdürülen yasal teröre karşın demokrasi doğrultusunda kitlelerin karşı konulmaz özlemi ve bu doğrultuda atılan olumlu adımlara ilişkin. Elbette bu adımlara layık oldukları değeri veriyor, destekle karşılaşıyoruz. Ancak bu gelişme sürecinde gözden kaçırmamamız gereken iki nokta var; Bir, kimi gelişmelere razı görünse de faşizm henüz silahlarını elden bırakmış, mevzilerini terk etmiş durumda değil. Henüz geri dönülmez yola girmiş değiliz; çok önem verdikleri ve övündükleri istikrar devlet terörünün çeşitli türden baskılarıyla zar zor korunabilen çok yüzeysel ve aldatıcı bir istikrardır. Ve iç ve dış egemen güçler demokratik çıkışlarla bu sözde istikrarın bozulmasını hiç mi hiç istemezler. Başları sıkıştığında yeni 12 Eylüller yaratmakta tereddüt göstermeyeceklerdir. Ve hâlâ buna olanakları vardır. Bu da ihtiyatlı ve çok uyanık olmayı gerektirmektedir. İkinci nokta, biliyoruz ki, toplumun ihtiyacı olan demokrasi, şöyle veya böyle herhangi bir parlamenter demokrasi biçimi değildir; politik ve sosya-ekonomik sorunlara gerçekçi ve geçerli çözümler getirecek, köklü dönüşümlere girişecek, ileriye doğru gelişmelere açık bir demokrasidir. Gene biliyoruz ki, iç ve dış egemen güçler demokratikleşme sürecinin bu tür bir demokrasi yönünde gelişmemesi ve sonunda böyle bir demokrasinin gerçekleşmemesi için ellerinden geleni esirgemeyeceklerdir. Gerçek ve kalıcı bir demokrasi yolunda ilerlemek ve ona ulaşabilmek için uzun, zorlu ve güçlü mücadeleler vermek gerekeçektir.

Böyle bir mücadeleye yeterince hazırmıyız, gereğini yerine getirmek durumundamıyız? değilsek nasıl hazırlanmalıyız, neler yapmalıyız?

Bırakalım demokratları, ilericileri, solu, sosyalistleri, bizler, işçi sınıfının militanları, biz komünistler, komünistlerin örgütleri olarak bu soruyu kendi kendimize sormak, yanıtını da açık yürekle ve gerçekçi olarak vermek durumundayız, acı da olsa gerçeklerden korkmamak ve ancak öylece onları göğüsleyip aşacağımızı bilerek.

Yalnız sosyalizm mücadelesi değil, demokrasi mücadelesi de ancak, işçi sınıfı, partisi eliyle mücadelenin başını çektiği, onu yönlendirdiği, demokrasi güçlerini eylem birliği yolunda toparladığı taktirde ve ölçüde başarılı olur, gereken ve amaçlanan demokrasi biçimine ulaşır. Bundan dolayı, işçi sınıfı politik hareketinin güçlü ve etkin olması gerekir. İşçi sınıfı politik hareketinin güçlü ve etkin olabilmesi ise, büyük ölçüde, kendi içinde uyum sağlamış, birlik ve bütünlük içinde olmasına bağlıdır. İşçi sınıfı hareketi tek bir merkezden yönetilir ve yönlendirilir olma durumundadır.

Esef de etsek, Türkiye işçi sınıfı hareketinin birlik ve bütünlük içinde olmadığı yadsınmaz bir gerçektir. Diğer bir gerçek ise, işçi sınıfı hareketini oluşturan partilerden hiçbirinin kendi başına işçi sınıfı kitlesini yönlendirecek, hareketi alıp götürüp güçlü bir kitleselliğe kavuşturacak konumda ve etkinlikte olmadığıdır. Bu nedenledir ki, işçi sınıfımızın politik hareketi, demokrasi güçlerini toparlamaya, güç ve eylem birliğini gerçekleştirmeye çalışırken, öte yandan da, kendi içinde birliği ve bütünlüğü sağlamakla yükümlüdür.

Bir ülkenin işçi sınıfının politik hareketi komünist parti ve sosyal demokrat parti olarak ayrışmışsa, eylem birliğini geliştirmek ve birlikteliği sağlamakta yeterli olabilir, her ne kadar o durumda dahi tam, örgütsel birlik sorunu ortadan kalkmazsa da. Ama ayrışma temelde özdeş nitelikte partiler arasında ise eylem birliği yetmez; hatta bir yerde bu özdeşlik eylem birliğinin başarısını engelleyen bir işlev de görebilir, çünkü temeldeki özdeşlik dolayısıyla söz konusu partiler politik yelpazede aynı yere talip olan rakipler durumundadırlar nesnel olarak. Buna çoğu zaman öznel ögeler de eklenir. Böyle partiler için çıkar yol örgütsel birleşme, tekleşmedir. Bu nedenledir ki, işçi sınıfımızın çıkarları açısından birleşmek partilerimizin boyunlarının borcudur, hatta uluslararası hareket açısından da boyunlarının borcudur.

Peki, tek ülke, tek parti ilkesi ne oluyor, nasıl oluyor da bu ilkeye karşın bazen bir ülkede birden fazla parti olabiliyor, diye düşünülebilir. Canlı, somut gerçekliğin -ki gerçeklik her zaman somuttur- değişkenliği ve akışkanlığı ilkelere aykırı durumlar yaratabilir ve yaratıyor da, hiç değilse bir süre. Lenin'in belirttiği gibi ilkelerin -yalnız ilkelerin değil, tüm kural, bilimsel genelleme ve doğruların- somut durumlarda geçerliliği verili koşullara göre değerlenir, bizim durumumuzda olduğu gibi. Ancak ilke esasında doğrudur, geçerlidir ve ergeç hükümünü yürütür. Bu nedenle de, temelde özdeş olup da ayrışmış durumdaki partilerimizin birleşip tekleşmesi gerekir.

Türkiye'de 1960'ların ilk yarılarından itibaren TKP'nin yanısıra politik alanda TİP'in yer alması, genelinde Türkiye politik yaşamının, özelinde Türkiye işçi sınıfı politik hareketinin tarihsel akışının doğal ürünü oldu. Bunun nedeni, nasılı bu konuşmanın dışındadır. Ancak şu kadarını belirteyim ki, iki ayrı parti olgusunun kaynağında bir bölünme yoktur, yani bir parti içinde ayrı kanatlar ortaya çıkıp bölünerek birden fazla parti ortaya çıkmamıştır. Temel niteliklerinin özdeşliğine gelince, bu olgu aralarında imzalanıp 84'ün son aylarında açıklanan protokoldeki "Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmini temel alan TKP ile TİP" tanımlamasıyla saptanarak taraflarca kabul edilmiştir. Durum böyle olunca iki partinin örgütsel birleşmesi kaçınılmaz, ihmal edilemez bir zorunluluk kazanmıştır. Bir ülkede Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmini temel alan iki parti bulunacak ve bunlar aynı ideolojik temelde olduklarını kabul ve ilan edecekler, ama birleşip tekleşmeden uzak duracaklar, bu, olacak iş değildir. Yapılan ve açıklanan tesbitle iki partinin birleşmesi, gerekçelerin en güçlüsü olan ideolojik gerekçeye, temelde ideolojik özdeşlik gerekçesine oturmuştur.

Bununla birlikte, önce birleşme kararına varmak, vardıktan sonra da süreci, önce belirttiğim protokole, daha sonra bugünlere eriştirmek kolay olmadı. Bu da bir ölçüde doğaldı. Temel nitelikleri özdeş olsa da uzun yıllar birbirinden bağımsız, ayrı örgütler olarak iş görmenin yarattığı farklı çalışma normları, bakış açıları ve yaklaşımlar kolayca, hemencecik birbiriyle uyumlaştırılamaz, farklılıklar giderilemezdi.

Uyuşmazlık noktaları zor aşıldı, aşılmakta. Ama aşıldığı zaman da iyi aşılmakta. Farklılıklar nihayet aşıldı ve aşılacak ise, bu, her iki partinin geçmişe eleştirel açıdan bakmayı ve değerlendirmeyi başarabildikleri içindir; gerçekliğe sarılmayı kılavuz edindikleri, gerçekliği olduğu gibi, hoş olmayan yanlarıyla kabul etmeyi benimsedikleri ve içlerine sindirebildikleri içindir.

SBKP'nin son 27.Kongresi'nde Mihail Gorbaçov yoldaşın Lenin'den yaptığı bir alıntıda "komünistler gerçeklerden korkmazlar, gerçeklerden korkmadığımız içindir ki, bizim partimiz zeval bulmayacaktır" deniliyor. Gorbaçov yoldaş kendisi de bugüne ilişkin olarak, komünistlerin gerçeklere ihtiyacı olduğunu vurgulamıştır. Bizler de geçmişi değerlendirmeden böyle davranabilmiş olmaktan övünç duyabiliriz.

Gerçekliği düşünce ve davranışlarımızda hareket noktası olarak almak, sorunları başarıyla çözebilmemizin birinci koşuludur. Gerçekliği olduğu gibi görebilmenin bir başka erdemi de dar anlamda parti çıkarı sınırlarını aşmayı kolaylaştırması, olay ve olguları en genel ve uzun erimli çizgileri, doğrultuları içinde değerlendirmede yol gösterici olmasındadır.

İki parti, birleşme sürecini geliştirmede işte bu darlığı da aştı. Birleşme sürecine Türkiye işçi sınıfının çıkarları açısından bakabildiler. Birleşmeden sonra da partinin çıkarı işçi sınıfının çıkarıdır diye değil, işçi sınıfının çıkarı partinin de çıkarıdır, diye sorunlara bakarak çözümlerini araya-

cağız. Parti çıkarı elbette işçi sınıfının çıkarı ile özdeştir, ancak, işçi sınıfının çıkarlarını hareket noktası yaparak, akıl yürütmek ve sonuçlara varmak koşuluyla. Şimdi önümüzde çözülmesi gereken daha kimi düğümler var. Konferansınız birlik konusunu da tartışacak, kararlar alacak. Umudum, alınacak kararların, kalan düğümlerin çözümünde ve özlenilen olumlu sonuca varmada ortak çalışmalara yeni bir ivme kazandıracağıdır.

Birleşmenin gerçekleşmesi gerçekten büyük tarihsel önem taşıyacaktır. Gerek Türkiye işçi sınıfı hareketine, gerekse uluslararası harekete karşı başta gelen sorumluluğumuzu yerine getirmiş olacağız; işçi sınıfımızın politik hareketi yeni bir açılım yapacak, güçlenecektir; öncülük ve toparlayıcılık işlevini daha iyi yerine getirir olacaktır. Partilerimizin birleşmesiyle Türkiye komünistlerinin birleşme süreci sona ermiş olmayacak, ama birleşme yolunda en büyük ve en önemli adım atılmış, sürecin önü açılmış olacaktır. Bölünmeyi istemeyen, bölünmüşlükten şikayetçi olan işçi, emekçi kitleler, ilerici toplumsal kesimler hoşnut olacaklar, harekete güvenleri, gelecekten umutları artacaktır.

Uluslararası işçi sınıfı komünist hareketi de Türkiye'de daha güçlü, daha etkin bir komünist hareket olgusunu elbette çok olumlu karşılayacak, değerlendirecektir. Uluslararası hareket bileşkenleri olan ülke partilerinin güçlenmesiyle güçlenir.

Ama bütün bu olumlu olasılıkların gerçekleşmesi bir şarta bağlıdır; resmen birleştikten sonra parti içinde herhangi bir ayrılık belirtisi yer almamasına, iki partiden gelenlerin kaynaşmış yekpare bir kitle oluşturmasına, birleşmenin hiçbir eklenti izi bırakmamasına. Bunun fazla zorlanmadan başarılabilmesi için de iki tarafın birbirine yakınlaşmasının üst düzeylerle sınırlı kalmayıp, daha şimdiden yakınlaşma ve iyi ilişkilerin alt kademelere kadar yaygınlaşması gerekir.

Birleşme sürecini bugün erişilen noktaya kadar getiren iki partinin kadro ve üyelerinin gerek beklenen olumlu sonuca ulaşma, gerekse birleşme sonrası tam kaynaşma görevlerini de onurla yerine getireceklerine inanıyorum.

Konferansınızı, şahsım ve partim adına en yoğun duygularla, yoldaşça selamlar, başarılar dilerim.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu'nun, Yunanistan Komünist Partisi organı günlük Rizospastis gazetesine verdiği demeç:

Geçtiğimiz günlerde değerli Yunan kompozitörü Theodorakis yoldaş ülkemize geldi. Türk ve Yunan halkları arasında dostluğu, kardeşliği vurgulayan konserler verdi. Bizim onbinlerce yurttaşımız, onbinlerce barışsever insan bu konserlerde Theodorakis yoldaşı sıcak bir sevgi ile karşıladılar. İki halk arasındaki dostluk ve sevgi bağlarının, ayrılıkları, düşmanlıkları aşacak güçte olduğunu kanıtladılar.

Theodorakis yoldaşın girişimiyle, aynı zamanda bir grup Türk ve Yunanlı barışsever aydın birlikte "Türk-Yunan Dostluğu Birliği" kurdu. Theodorakis yoldaşı, bu gelişmeye katkıda bulunan Türk ve Yunan barışseverlerini, iki halkın dostluğunu isteyenleri, bu doğru ve yürekli çıkışları kutlarım.

Bugün Türkiye'deki diktatörlük rejimi ABD, Reagan yönetiminin baskılarına, barış düşmanı dayatmalarına açık bir haldedir. Bu yüzden de, Türkiye bütün komşuları ile gergin, olumsuz ilişkiler içinde bulunuyor. Biz Türkiye komünistleri ise, Türkiye'mizin tüm komşuları ile iyi komşuluk ilişkileri içinde olmasını, barışçı bir dışpolitika izlemesini istiyoruz. Diktatörlüğün karşısına halkımızın barış ve demokrasi istemiyle dikiliyoruz.

Diktatörlük rejiminin son bulması, ülkemizde demokrasinin gerçekleşmesi, kuşkusuz, barış savaşımına büyük bir katkı olacaktır.

Aynı zamanda TKP, bölgemizin son derece kritik bir dönem yaşadığını da unutmuyor. Bu koşullarda, hükümetin bile ABD dayatmaları ile daha da tehlikeli, serüvenci noktalara gitmesini önlemek için çaba harcıyor.

Bölgemizdeki gergin durum, soğukkanlı olmayı gerektiriyor. Bu nedenle de bölgemizdeki tüm ilerici güçlerin gerginlikleri azaltma yolunda birlikte hareketinin şimdi eskiden olduğundan da daha fazla önem taşıdığını düşünüyorum.

Theodorakis yoldaşın girişimi, işte böylesi, barış, demokrasi ve halkların dostluğu yolunda atılmış bir adım oldu. Bu girişimi yürekten selamlıyorum. Biz Türkiye komünistleri böylesi çabaların, iki halkı birbirine yakınlaştıracak kültürel çalışmaların daha da gelişmesinden, genişlemesinden yanayız. Olanaklarımız el verdiğince de, bu çabaları tüm gücümüzle destekleyeceğiz.

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, gizli kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz!

Yazışma adresimiz:
BOX 16 367 S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

ÖNEMLİ DUYURU

Daha iyi dinleme koşulları sağlamak amacıyla, 25 Kasım Salı gününden itibaren, TKP'nin Sesi ve Bizim Radyo'nun yayın yaptığı dalgaboylarında değişiklik yapıldı.

25 Kasım 1986 tarihinden itibaren radyoların yayın saatleri ve metreleri aşağıdaki gibidir:

TKP'NİN SESİ RADYOSU

Saat	Metre	Dalga Boyu
7	31,3 m,	9585 Khz
8	31,3 m,	9585 Khz
11	31,3 m,	9585 Khz
12	31,3 m,	9585 Khz
15	31,3 m,	9585 Khz
16	31,3 m,	9585 Khz
19	**48,4** m,	**6200** Khz
20	**48,4** m,	**6200** Khz
23	**48,4** m,	**6200** Khz
24	**48,4** m,	**6200** Khz

BİZİM RADYO

Saat	Metre	Dalga Boyu
5	31,3 m,	9585 Khz
6	31,3 m,	9585 Khz
9	31,3 m,	9585 Khz
10	31,3 m,	9585 Khz
13	31,3 m,	9585 Khz
14	31,3 m,	9585 Khz
17	31,3 m,	9585 Khz
18	31,3 m,	9585 Khz
21	**48,4** m,	**6200** Khz
22	**48 4** m,	**6200** Khz

AYRICA

Saat	Metre	Dalga Boyu
13.15	31,58 m,	9500 Khz
17.45	31,58 m,	9500 Khz
23,00	**50,72** m,	**5915** Khz
23,30	**50,72** m,	**5915** Khz

Başı sayfa 1'de

ANAP'ın başı olarak başbakanlık makamındadır. Geçtiğimiz Eylül ayında 11 sandalye için yapılan ara seçimler, her nedense NATO çevrelerince ülkemizde demokrasiye geçişin bir kanıtı olarak kullanıldı. Ama bu seçim parlamentoda hiçbir şeyi değiştirmedi. Üstelik, bu ara seçimler söylenenlerin aksini kanıtladı. Çünkü, 1983 yılında cuntanın kararıyla yapılan seçimlerde ortaya çıkan ve bugün faaliyetini sürdüren parlamentonun hiçbir şekilde halk iradesini temsil etmediği 28 Eylül ara seçimlerinin sonuçlarında kesinlikle kanıtlandı. Çünkü 1983 yılında, seçimlere katılması şimdiki Cumhurbaşkanı Evren'in bir imzasıyla yasaklanan muhalefet partileri, bu ara seçimlerde, oyların % 60'dan fazlasını aldılar ve bugün bu oran parlamentoda temsil edilmemektedir.

Bazıları artık görmek istemeseler bile. Türkiye'de tutuklamalar, işkenceler sürmekte, hatta Nurten Yüce adlı Kürt bir kadının başına gelenlerde görüldüğü gibi, aranan kocasıyla görüşüp görüşmediğini saptamak için cinsel muayenelerden geçirilmekte, Barış Komitesi üyeleri 8'er yıllık hapis cezalarını çekmek üzere son mahkeme kararını beklemekte, DİSK (12 Eylül'de kapatılan yarım milyonu aşkın üyeli sendikal örgüt) yöneticileri hala yargılanmakta ve Kürt halkının yaşadığı bölgelerde sıkıyönetim devam etmekte ve buralarda insanlık dışı zorbalık kol gezmektedir.

Böyle bir rejimi demokrasi adına layık görenlerin tutumu raslantı değildir. Reagan yönetimi, Türkiye'deki durumdan yararlanarak topraklarımızdaki üslerini genişletmekte, yeni nükleer roketlerin yerleştirilmesi için Türkiye üzerindeki baskılarını artırmaktadır.

Son günlerde ülkemizin komşularıyla ilişkilerinin gerginleştirilmesi için belli çevrelerin yoğun çaba harcadığını biliyorsunuz. Şimdi özellikle Suriye ile Türkiye'nin ilişkilerinin bozulmasına yöneltilmiş bu türden bir kampanyayı doğrudan ABD yönlendiriyor. ABD ülkemizdeki üslerini, özellikle İncirlik üssünü Ortadoğu'da aktif olarak kullanmak istiyor. Hükümet Ortadoğu'da girişilecek bir maceraya karşı olduğunu açıkladı. Ama aynı hükümet ABD'ye Türkiye'deki üslerini dilediği gibi kullanma hakkı tanıyan Savunma İşbirliği Anlaşmasının uzatılmasını onaylamaya hazırlanıyor ve basında Suriye'ye karşı yoğun bir kışkırtma sürüyor.

Askeri darbenin ardından binden fazla üyesi tutuklanan, bütün bu dönem içinde sürekli saldırılara uğrayan TKP işte bu koşullarda savaşını sürdürmektedir.

Bundan bir süre önce, bütün Türkiye parti örgütlerinin ulusal konferansı derin gizlilik koşullarında Türkiye'de toplandı. Yurt dışı parti örgütlerinin konferansı ile 1986 TKP Ulusal Konferansını sonuçlandırdık.

BASIN TOPLANTISI

Biz bu konferansta, tüm Türkiye halklarının özlemlerini, çıkarlarını dile getirdiğine inandığımız **Barış ve Ulusal Demokrasi** başlığını taşıyan bir alternatif programı onayladık. Bu programımızı yaklaşık dört aydan beri yalnız parti örgütü ölçüsünde değil, partisiz ilerici çevreler ve değişik meslek gruplarından işçi, emekçi, aydınlar arasında da tartışmaya açtık. Çok sayıda öneriler aldık ve belgelerimizi geliştirdik.

Bu programın özü, 12 Eylül darbesiyle kurulan diktatörlük rejiminden demokratik bir çıkış yolu için savaşımla, insanlığı tehdit eden nükleer savaşı önleme, Ortadoğu'da ABD emperyalizminin hegemonyacı amaçlarına karşı koyma savaşımını birleştirmektedir. Bu niteliği ile ulusal demokrasi alternatif programımız, barış yanlısı ve diktatörlük karşıtı en geniş politik ve sosyal güçlerin ortak savaşı için sanırız, iyi bir temel oluşturuyor.

Ülkede yapılan Ulusal Konferansın hemen arkasından 12 Eylül darbesinin başı Cumhurbaşkanı Kenan Evren partimize karşı açık bir iftira ve kışkırtma kampanyası başlattı. Bunu siyasi polisin 22 yurtseveri TKP üyesi diye tutuklaması izledi. ANAP Başkan Yardımcısı Keçeciler eski AP genel başkanı Süleyman Demirel'i TKP ile aynı paralelde konuşmakla suçladı. Hükümet yanlısı basın komünist avını kışkırtıyor. General Evren, TKP'nin Barış ve Ulusal Demokrasi Programını bir aldatmaca olarak karaladı. "Karanlık amaçlar" peşinde koştuğumuzu iddia etti. Ordunun başında yıllarca kanlı terör eylemlerine, planlanan darbeye ortam hazırlamak için sinsice göz yuman, hatta devletin gizli istihbarat örgütü aracılığı ile, toplam 5 bin kişinin ölümüne neden olan terör eylemlerini bizzat kışkırtan bu darbeci generalin, bize "karanlık amaçlar" yakıştırması, namuslu hiç kimseyi ikna etmeyecektir.

TKP aydınlık amaçlara sahiptir. Biz, kendi ülkemizin geleceği adına gezegenimizde tek bir nükleer silah kalmasın diyoruz. O nedenle Reykjavik zirvesinde SSCB'nin bu amaçla yaptığı önerileri destekliyoruz. Ve Reagan yönetiminin bu yüce amaca biricik engel teşkil eden "Yıldızlar Savaşı" projesine karşı Türkiye'nin NATO içinde sesini yükseltmesini talep ediyoruz. Bu, aydınlık bir amaçtır.

Biz, ülkemizde 12 Eylül darbesiyle kurulan faşist rejimin yarattığı oligarşik devlet yerine halk çoğunluğunun iradesini yansıtan parlamento egemenliğine dayalı demokratik bir rejimin kurulması için çalışıyoruz. Uluslarüstü tekellerin yeni-sömürgeci boyunduruğundan, gelişmiş kapitalist ülkelere tek taraflı, eşitsiz bağımlılıktan kurtulmuş, kalkınan, gelişen ve halkın refah içinde olduğu bir Türkiye için mücadele ediyoruz.

Bunlar, Kenan Evren'in "karanlık" dediği aydınlık amaçlardır.

TKP Ulusal Konferansımızda onaylanan programı hayata geçirmek için, bizim sosyalist amaçlarımızı benimsemeseler de, barıştan demokrasiden yana bütün güçleri birleştirmeye çalışmaktadır. Daha şimdiden geniş muhalefet güçleri arasında işbaşındaki Özal hükümetine karşı fiili bir mutabakat oluşmuştur.

Şimdi, tüm muhalefetin önünde, 1988 yılında yapılacağı söylenen genel seçimlere kadar geçecek olan iki yılı beklemeden bugünkü hükümete karşı aktif eyleme geçme ödevi duruyor. Bizim kanımıza göre, seçmen oylarının % 32'sini alabilen 12 Eylülcü rejime bu iki yıllık fırsat verilmemelidir.

Değerli basın mensupları,

Partim ve ülkemdeki tüm devrimci, demokrat güçler adına, Danimarka'daki ve tüm B.Avrupa'daki ilerici çevrelerin, başta komünistler, sosyal-demokratlar ve tüm sol partilerin bize gösterdikleri enternasyonalist dayanışma için en içten teşekkürlerimi sizlerin aracılığı ile iletmek istiyorum. Türkiye halkının tüm B.Avrupa kamuoyu tarafından gösterilecek dayanışmaya, en az dün olduğu kadar bugün de ihtiyacı vardır.

İlginiz için teşekkür ederim.

"MÜCADELE BİTMEDİ YENİ BAŞLIYOR"

Başı sayfa 16'da

Komünistler ve sınıf bilinçli işçiler NETAŞ ve PİRELLİ işçilerinin grevini değerlendirirken herkese göstermelidirler ki:

Bütün işçilerin ve öteki emekçilerin ekonomik ve sosyal durumu her yıl daha da kötüleşirken, NETAŞ ve PİRELLİ işçilerinin grevi, bütün emekçilerin hakları için mücadeledir. Bütün işçilerin ve öteki emekçilerin desteği grevci işçilerin yanına kazanılmalıdır.

Bütün sendikaların grev hakkı göstermelik duruma sokulmuşken, bütün sendikacılar hükümetin başı tarafından sendika ağalığı ile suçlanıp, aşağılanırken, bütün sendikalar ve sendikacılar bütün olanaklarıyla grevci işçilerin ve sendikalarının yanında olmalıdır. Bu özellikle sol güçlerin görevidir.

Bütün demokrasi isteyenler rejimin baskı ve saldırılarına hedef olurken, demokrasinin bütün gerçek yandaşları demokrasi mücadelesini yalnız sözle değil aktif eylemle yürüten grevci işçilerin yanında olmalıdır.

NETAŞ işçileri greve "MÜCADELE BİTMEDİ YENİ BAŞLIYOR" diyerek çıktılar. Onlar hem inançlıdır, hem de gerçekçidir. Mücadele gerçekten de bir grevlik, bir mitinglik bir mücadele değildir. Mücadelenin sonucu elbette NETAŞ ya da PİRELLİ grevlerinde belirlenmeyecektir. Ama onların sınıflarına olan sarsılmaz güveni dile getiren ve hiçbir gücün ne yaparsa yapsın mücadeleyi bitiremiyeceğini kanıtlayan eylemleri sonucun belirlenmesine daha şimdiden bir katkı olmuştur.

Türkiye'nin Kendi İradesi Dışında Savaşa Sürüklenmesini Önlemek İçin

Başı sayfa 16'da

Türkiye'de ise işler gene biraz alaturka yürüyor: Diplomatik dokunulmazlığı olan insanlar tutuklanıyor. Sanıklar daha mahkeme önüne çıkmadan "ifadeler" boydan boya gazete sayfalarını kaplıyor. DGM savcısı diplomatik dokunulmazlığa sahip elçiler hakkında idam cezası istemiyle dava açmaya çalışıyor...

Bütün bu alaturkalıkların ardında, aslında, o korkunç Amerikan baskısı yatıyor. İncirlik'ten havalanmış uçakların bekleyecek zamanı yok! Onun için hızla MİT'in işkence tezgahları çalıştırılıyor. Hemen basına uydurma ifşaatlar sızdırılıyor. Amerikancı köşe yazarları ve gazeteler derhal atışa geçiyorlar. Ne Türk yasaları, ne de devletler hukuku, kimsenin umurunda değil!

Öyle ki, bu kez Özal bile korkuya kapıldı. Sözde kendine bağlı MİT'in, siyasi polisin, DGM savcısının kendisinden habersiz yürüttüğü bu operasyon karşısında Özal, "Bu kadar etraflı bilgi basına niçin sızdırılıyor? Komşularımızla aramız bozulacak. Maceraya sürüklenmek istemiyoruz" yollu konuşmak zorunda kaldı.

Ama ertesi gün Washington'dan düğmesine basılan Coşkun Kırca Hürriyet'teki köşesinden Özal'a meydan okuyordu: "Eğer sayın başbakan Türk devletinin en hassas dairelerinde bazı yabancı etkisinin sızmış olabileceğini ima ediyorsa, yabancı etkisi altında kalanların kim olduğunu da açıklamak zorundadır. Böyle bir politikanın Türkiye'yi kötü niyetli Güney komşumuza karşı sadece zaaf içinde göstermeye yarayacağı bellidir."

Aynı günlerde ABD Antiterör Dairesi Başkanı Oakley, İstanbul'da Kuzey Atlantik Assamblesi toplantısında yaptığı "Uluslararası terör ve NATO" konulu konuşmasında "Türk polisinin uluslararası terörizm konusunda çok değerli katkıları olmaktadır ve giderek daha etkin bir rol oynama aşamasına gelmektedir" diyordu.

CIA ajanı olduğu binbir kez kanıtlanmış olan Paul Henze ise Suriye sınırına gidiyor, döndükten sonra da "Suriye Türkiye için çok tehlikeli işler yapıyor. Türkiye aleyhine çalışıyor. Bence Türkiye için kötü planlar besliyor" diye konuşuyordu.

Öte yandan Türkiye'deki kışkırtıcı Amerikan faaliyetinin böyle apaçık ortaya çıkması, başbakanın bile "maceraya sürüklenme" tehlikesinden söz etmesi, Ankara'nın Şam'a İncirlik'teki Amerikan uçuşlarının Suriye ile bir ilgisi olmadığı yolunda güvence vermek zorunda kalması, bütün bunlar çok geniş güçlerin gerçekleri daha somut görmesine yardımcı oldu ve endişelerin iyice artmasına yolaçtı.

Bütün bunlardan çıkartılacak dersler nelerdir?

Bir kere, apaçık ortaya çıkmıştır ki, MİT, siyasi polis, DGM ve tekelci basın içinde yuvalanmış, ordu yönetimi ve hükümet içinde güçlü destekleri olan bir Amerikan ajanları sürüsü vardır. Barış ve demokrasi yanlısı güçler, eğer bunların ortaya çıkarılarak etkisizleştirilmesi için aktif savaşım vermezlerse, tehlikeler uzaklaştırılamaz.

İkincisi, Amerikan saldırganlarının en önemli ve tehlikeli sıçrama tahtası İncirlik üssüdür. Bu üsdeki faaliyetler Türkiye'nin kontrolü altına alınmadan, tehlike, gene uzaklaştırılamaz.

Üçüncüsü, ABD'nin bizi komşularımızla savaşa tutuşturmaya çalıştığı apaçık ortaya çıkmıştır. Bu hem Suriye örneğinde, hem de Kerkük örneğinde kanıtlanmıştır. Böyle bir ülke ile savunma işbirliği nasıl yapılır? SİA uzatılmamalıdır!

Dördüncüsü, tehlikeler bu kadar somutken, her türlü provakasyonun önüne geçmek için, Türkiye, hiçbir komşusundan bir toprak talebi olmadığını ve olmayacağını hem içte hem dışta açık biçimde ilan etmelidir.

Eğer barış isteyen bütün güçler bu talepler çevresinde birleşirse, ABD'nin provokasyonlarını boşa çıkartmak, Türkiye'nin kendi iradesi dışında bir savaşa sürüklenmesini önlemek olanaklı olabilecektir.

TKP Ülkenin, Halkın Çıkarlarının Savunucusudur

Başı sayfa 16'da

leştirmeye, zenginleştirmeye çalışıyoruz. Tam Evren'in dediği gibi işçilerin, köylülerin, gençlerin haklarını elde etmeleri için ne yapılması gerektiğini araştırmaya da büyük önem veriyoruz. Bu günlerde tamamladığımız Ulusal Konferansımız da asıl olarak halkın istemleri en iyi nasıl savunulur, ülkemizin önündeki sorunlar nasıl bir çözüm yolu gerektiriyor, işte hep bunları tartıştı. Bizim mücadelemizin ana halkası halkımıza çıkış yolu göstermektir. Biz tam Cumhurbaşkanı Evren'in dediği gibi yığınları, en geniş yığınları barış ve demokrasi için mücadeleye çağırıyoruz. Evren'in bu sözlerin kuyruğuna "dikkat edin barış ve demokrasi diyorlar ama yurt içinde savaş çıkartanlar, huzursuzluk yaratanlar da onlardır." sözleri ise kaba bir demagoji olarak kalıyor. Yalnız TKP'nin değil öteki muhalefet partilerinin de dile getirdikleri devlet terörünün sorumluları başta Evren olmak üzere bu rejimin elebaşlarıdır. İşçinin, köylünün, gencin, aydının huzurunu kaçıran doğrudan doğruya bu rejim, bu rejimin baskı ve zorbalığıdır.

Antikomünizm tüm muhalefeti hedef alıyor

Rejimin zor durumda olduğu görülüyor. Bunun somut kanıtları var. Eğer bir elin parmakları kadar öğrencinin haklı ve yasal bir eyleminin karşısına doğrudan Cumhurbaşkanı dikiliyorsa, bir sendika kongresinde Türk-İş başkanı konuşurken bakanlar yumruk sallıyorsa, iktidar partisinin başkan yardımcısı "Demirel de, Ecevit de Bizim Radyo gibi konuşuyorlar" diyorsa, Başbakan, Demirel'in miting yapmasına "işçilere yol olur" diye karşı çıkıyor, anayasanın siyasal yasakları konu alan maddesinin değiştirilmesine, "arkadan sendikal hakları yasaklayan maddelerin değiştirilmesi istemi gündeme gelecek" diye engel oluyorsa, bunlardan rejimin zor durumda olduğu sonucu çıkar. Ama rejim zor durumda olunca demokrasi isteyen güçlerin işleri kendiliğinden kolaylaşmıyor. Muhalefet güçlerine daha büyük bir dikkatle çaba harcamak, yığınların istemleri için çabayı artırmak, antikomünizme bölme, parçalama girişimlerine prim vermemek görevi düşüyor.

Son antikomünist saldırıların biçim ve içeriği, yarattığı etkilerin görece cılızlığı göz önüne alınırsa, komünistlerin bundan çıkaracakları sonuç ne olmalı?

Yalana ve çarpıtmaya dayalı antikomünizm silahını etkisizleştirmenin esas yolu, ülkenin ve halkın çıkarlarından başka hiçbir çıkarın takipçisi olmayan biz komünistlerin, görüşlerimizi, amaçlarımızı daha iyi anlatmamızdan, bunları yığınlara ulaştırmak için ısrarlı çabalarımızı sürdürmemizden geçiyor. Düşmanın da dikkate almak zorunda kaldığı gibi, bu yönde 5. Kongremizden bu yana küçümsenmeyecek bir yol almayı başardık. Yaşamın kendisi komünistleri doğruladı. Komünistlerin bir zamanlar tek başlarına dile getirdikleri birçok gerçek artık çok geniş çevrelerce kabul görüyor.

Şimdi ulusal konferansımızla, bugünkü durumdan demokratik bir çıkış yoluna ilişkin somut, ayrıntılı alternatif programlarımızla, örgütsel ve politik bakımdan çok daha güçlü bir şekilde donandık. Olanaklarımız daha fazladır.

Görüşlerimizi, önerilerimizi daha geniş yığınlara götürdükçe, tüm baskılara ve yalıtlama çabalarına karşın ulusal bir güç olarak her zaman politik yaşamın göbeğinde yer almayı başa aldıkça, öteki politik güçlerle diyalog çabalarımızı sürdürdükçe, antikomünizm komünistleri değil, halk hareketini değil, bu silahı kullanmak isteyenleri vuracaktır.

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ YILI KİM KAZANACAK?

Başı sayfa 1'de

dümlü bir savaşımın nasıl gerçekleşebileceğinin ana hatları Kutlu yoldaşın konuşmasında vardır. TKP böylesi somut bir işbirliği için her çabayı gösterecek ve önümüzdeki dönemde bütün çalışmalarını bu hedefe yöneltecektir.

Bu görevler yerine getirilmeden yapılacak ilk genel seçimlerde bazı şeylerin kendiliğinden değişebileceğini sanmak ve seçimleri beklemekle yetinmek, en büyük yanlış olacaktır. "Bu seçimlerde nasıl olsa şu ya da bu burjuva partisi, ya da bir burjuva partileri koalisyonu iktidara gelecek ve 12 Eylül öncesine çok benzer bir rejim kurulacaktır. O yüzden biz şimdi nasıl o hükümete karşı savaşmaya hazırlanmalıyız" diye düşünenler sol içinde az değildir. Elbette, her süreç bir çok alternatife açıktır. Seçimlerin sonucuna ilişkin birçok öngörüde bulunulabilir. Her öngörünün yüzde kaç gerçekleşme şansına sahip olduğu üzerine masa başında hesaplar da yapılabilir. Ama sorun bu değildir.

Sorun gelişmenin dışında kalmamak, gelişmeye müdahale etmek, kör gidişe razı gelmemektir. Çünkü birinci olarak sol güçler, diktatörlük ve karşıtları arasındaki savaşımın dışında kalırsa, demokrasi kazanılamaz. İkinci olarak, yarınki demokrasinin genişliği devrimci solun ve tutarlı demokratların demokrasi savaşımında bugünden ne kadar ağırlık kazanabileceklerine bağlıdır.

Dikkatleri 1988 öncesinin görevlerinden çok 1988 sonrasının ve üstelik şimdiden hiçbir şekilde doğru saptanamayacak olan görevleri üzerinde yoğunlaştırmak, yalnızca devrimci solun kendini uzun yıllar için politik savaşımın dışında kalmaya mahkum etmesi sonucunu getirir. Bunu yapmamalıyız.

Önümüzdeki iki yılı kazanmak? Şimdi hedef budur. Saflar belirlidir ve görevler çok somut ortadadır. Her olanak bu görevlerin en iyi şekilde yerine getirilebilmesi için seferber edilmelidir. Kaybedecek tek günümüz, boşa harcayacak hiçbir enerjimiz yok.

İnsanlığın, bütün halkların, bütün devlet...

Başı sayfa 3'de

harcamalarının sosyal ve ekonomik gelişme için kullanılmasını, uzayın barışçı amaçlarla kullanılması davasına gelişmekte olan ülkelerin de aktif katılımını sağlamak için Uluslararası Uzaycılık Merkezi kurulmasını önerdi.

Reykjavik zirvesine sunduğu öneriler paketinin aynen yürürlükte olduğunu defalarca vurgulamakla kalmayıp, bunu daha da geliştirdi. Nitekim, SSCB Dışişleri Bakanı Şevardnadze, Viyana konferansı çerçevesinde görüştüğü Shultz'a bir tür "Çerçeve anlaşması" tasarısı verdi. "SSCB ile ABD arasında, nükleer silahsızlanma konusunda, daha sonra imzalanmak üzere geliştirilmeye açık anlaşmaların temel ilkeleri" ni içeren bu belge, Reykjavik öneriler paketinin tüm ögelerini içine alıyor. Yani 10 yılda stratejik silahların ortadan kaldırılması, Avrupa'daki orta menzilli Sovyet ve Amerikan roketlerinin yokedilmesi, tarafların Antibalistik Roket Antlaşmasına bu süre içinde bağlı kalmaları gibi temel önerileri de içeriyor. SSCB ayrıca, ABD'nin uzayı silahlandırma projesi için uzayda deneme yapmanın ilgili anlaşmaya ters düşmediği iddiasını gözönüne alarak, Antibalistik Roket Antlaşması'nın ne tür deneme ve çalışmalara izin verip vermediğini belirlemek için hemen üst düzeyde görüşme öneriyor. ABD buna yanaşmayarak, ittiasında samimi olmadığını itiraf etmiş oldu.

Nükleer silahları ortadan kaldırmadan önce geleneksel silahların kaldırılması gerektiğini ileri sürüp, işleri yokuşa sürmek isteyenlere karşı da Sovyet tarafı yapıcı tutumunu sürdürdü. Atlantık'ten Urallar'a dek bütün Avrupa'da geleneksel silahlarda büyük ölçüde indirime gidilmesini, kimyasal silahların ise tamamen yokedilmesini NATO'ya çoktan önermiş bulunan Varşova Antlaşması üyesi Sovyetler Birliği, Viyana'da bu konularda da NATO ile VAÖ arasında, kurulacak özel çalışma grupları düzeyinde temasa geçilmesini, Stockholm Konferansı'nın 2. dönem çalışmalarında delegelere bu konularda karar yetkisi verilmesini önerdi. Ne NATO ne de ABD yanıt vermiyor. Bu alandaki iddiaların da samimi olmadığı görülüyor.

SSCB'nin öneri paketi, bütün dünyada hızla artan bir destek ve saygıyla karşılanıyor. Çünkü bu öneri paketi insanlığın, bütün halkların, bütün devletlerin güvenliğini temel alıyor. Bugün artık yeryüzündeki gerginliklerin ve tehlikelerin kimlerden kaynaklandığını halklar çok daha iyi görüyor. Milyonların militaristler üzerindeki baskısı yoğunlaşıyor. ABD ise yalıtlanıyor, kimi müttefiklerinin eleştirilerinden kurtulamıyor. İşte bu durum NATO elebaşılarını çileden çıkarıyor. Kuzey Atlantik Assamblesi için İstanbul'a gelen NATO Başkomutanı general Rogers'in, "atom silahlarının kaldırılabileceğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor" sözleri bunun bir ifadesi oluyor.

TKP kuzey komşumuzun öneriler paketini yürekten destekliyor. Çünkü bu öneriler ülkemizin ulusal güvenlik çıkarlarına da tamamen uygundur. Bu önerilerin kabul edilmesi durumunda dünyamız yokolma tehlikesinden kurtulacak, topraklarımız Amerikan atom pisliğinden arınacak ve yeni atom başlıkları, yeni silahlar için yoğunlaşan emperyalist baskılar duracaktır. Evren ve Özal Reykjavik'te başlayan diyaloğun sürmesi gerektiğinden söz ediyorlar. Doğrudur. Ama Türkiye'nin, silahsızlanmanın önünde ki baş engel olan "Yıldızlar savaşı" projesine destek veren ülkeler arasında yeraldığı sürece bu sözler ne anlam ifade ediyor?

REAGAN'IN İRAN FİYASKOSU

Başı sayfa 3'de

mayan sularına geçiş arasında bulunmaktadır" diyor. "Washington Post" gazetesi, "Reagan, B. Amerika'nın eninde sonunda, Sovyet roket tesislerini izlemek için kendi elektronik dinleme istasyonlarını Iran'a yeniden yerleştirebileceğini ümit ediyor" diyor.

Reagan yönetiminin "terörist" ilan ettiği Iran'a silah sattığının ortaya çıkması, Türkiye açısından da ciddi derlerle doludur.

Çeşitli Amerikalı yetkililerin, uzmanların basında bol bol yer alan "Iran terörü yayıyor, Türkiye Iran'a karşı önlem almalı", "Iran Kerkük'ü alacak, Türkiye önce davranmalı" türünden açıklamaların ardında yatan gerçek amaç daha iyi görülebilir. Bölgesel çatışmaları kızıştırarak her yerde konumlarını güçlendirmeye çalışan ABD yalnızca ve yalnızca kendi savaş planlarını ve hegemonyacı çıkarlarını gözetmektedir. "Iran-Irak savaşına aktif müdahale etmede Türkiye'nin çıkarları olduğu "görüşünü yayan ABD yönetimi bu yolla, Türkiye'yi kendi hegemonyacı planlarına alet etmek, kurban etmek istemektedir. Bu gerçek şimdi bütün çıplaklığıyla gözler önündedir.

Çıkarılacak temel ders şudur: Bugün Türkiye'nin -Bulgaristan, Yunanistan ya da Kıbrıs, Suriye, Iran ya da Irak, hangisi olursa olsun- herhangi bir komşusuna karşı, şu ya da bu sorun - sorun ne denli önemli olursa olsun- gerekçe yapılarak silaha başvurmasını, güç kullanmasını telkin eden her görüş, sonuçta yalnızca ABD'nin çıkarlarına hizmet eder!

ATILIM 15 Günlük Gazete, Herausgeber: Ermis Verlag, Satz/Dizgi, Umbruch/Tertip, Druck/Baskı: Eigene Herstellung, İsteme Adresi: Postfach 101016, 4300 Essen 1, Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 36050105, Knt. Nr. 712703, Fiyatı:1DM, Abone:1 yıllık 48DM

Greve çıkan işçiler:

"MÜCADELE BİTMEDİ YENİ BAŞLIYOR"

● Mehmet YAVUZ

NETAŞ'ın İstanbul ve Ankara'daki fabrikalarında çalışan 3 bin 300 işçi ile İzmit'teki Pirelli Lastik fabrikasında çalışan 630 işçi greve çıktı. Her iki grev de hisslerinin büyük bölümü yabancı sermayeye ait olan şirketlere karşı yürütülüyor.

NETAŞ ve PİRELLİ patronları hem büyük bir dış desteğe sahipler, hem de Evren-Özal rejimi onların yanında. Ulaştırma Bakanı Atasoy, daha ilk günden NETAŞ işçilerinin grevini kırmak için kolları sıvadı. Meclis kürsüsünden işçilere meydan okudu. Polis örgütü zaten Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından "birinci derecede önem taşıyan görev işçi hareketine karşı önlem almaktır" anlayışına göre düzenlenmiş durumda.

Grevciler son derecede eşitsiz koşullarda mücadele ediyorlar. Onların bütün kuvveti haklı olduklarına, meşru bir davanın takipçisi olduklarına olan inançlarıdır, sınıflarına olan güvenleridir. NETAŞ işçileri bunu greve çıktıkları sabah yükselttikleri "İŞÇİNİN ONURU SERMAYEYİ YENECEK!" sloganıyla gösterdiler.

NETAŞ ve PİRELLİ işçilerinin grevinde görülmesi gereken nedir? Bu grevler yalnızca az sayıda işçinin kendi dar, ekonomik çıkarları için verdiği bir mücadele midir?

İşçiler elbette aralıksız gerileyen ücretlerini biraz olsun artırmak, birkaç hakkı olsun güvence altına almak istiyorlar. Ülkemizde yalnızca Özal hükümeti işbaşına geldiğinden bu yana işçilerin gerçek ücretlerinde yaklaşık % 25 oranında gerileme olmuştur. Bu koşullarda NETAŞ ve PİRELLİ işçilerinin ekonomik istemleri bütün Türkiye işçilerinin ekonomik istemleridir.

O nedenle işçilerin küçük bir azınlığının bu eylemi derhal hükümetin açık tepkisiyle karşılaşıyor. İşçiler bu durumda yalnızca bir kısım ekonomik istemlerini elde etmek için değil, aynı zamanda patronun, iktidarın ve polisin elbirliğiyle yürüttüğü grev kırıcılığını etkisizleştirmek için de mücadele etmek zorunda kalıyorlar. Mücadele grev hakkı için mücadeleye dönüşüyor, açık politik bir karakter kazanıyor. O nedenle grevin sürmesi bile rejime karşı kazanılmış önemli bir başarı olacaktır.

Arkası sayfa 13'de

TKP Ülkenin, Halkın Çıkarlarının Savunucusudur

● Doğan DİNÇ

Son günlerde Türkiye Komünist Partisi'ne karşı saldırılar yeniden arttı. Yeni tutuklamalar başlatma çabaları, TKP ile yasal muhalefet partilerinin arasını açmaya yönelik "sızma" edebiyatının yeniden, bu kez doğrudan MIT eliyle yayılması, işçilerin, öğrencilerin en küçük çıkışlarının bile TKP'nin direktifi ile yapıldığı iddiasının en yüksek perdeden, en yetkili ağızlar eliyle söylenmeye başlanması birbirini izliyor. Bu bir bakıma doğaldır. Evren-Özal rejimi kendisini zor durumda hissettikçe hep antikomünizm silahına sarılıyor.

Cumhurbaşkanı Evren Eskişehir'de Anadolu Üniversitesi'nin açılışında yaptığı konuşmada YÖK yasasının 44. maddesinin değiştirilmesi için protesto eylemi düzenleyen gençleri korkutmaya çalıştı. Bunun için de TKP'ye saldırmaya ve gençleri "TKP'nin izinden gitmek"le, "TKP'nin oyununa gelmek"le suçlamaya ağırlık verdi. Evren şöyle dedi: "Elli seneden beri faaliyet gösteren illegal bir örgüt (Evren nedense TKP'nin tarihini 141-142'nin faşist İtalyan Ceza Yasasından TCK'na aktarıldığı tarihten, 1936'dan başlatıyor) yaptığı 5. Kongresinde bazı kararlar alarak, hedeflerini belirledi. Bu karar ve hedefler içinde mevcut çalışmalarının iyileştirilmesi, sendikalarla, köylülerle, işsizlerle ve gençlikle ilişkiler kurularak hareket edilmesi kararlaştırıldı. 1982 Anayasasının ortadan kaldırılması için, eksiksiz af çıkartılması için çalışmalar yapmaya başladılar. Bu örgüt en geniş yığınları barış ve demokrasi için mücadeleye çağırdı. Dikkat edin barış ve demokrasi diyorlar ama yurt içinde savaş çıkartan ve huzursuzluk yaratan da onlardır." Evren daha sonra "öğrencilerimizi, sendikalarımızı, sendikalı sendikasız işçilerimizi, aydınlarımızı bu oyunlara gelmemeleri için uyarıyorum" dedi. Konuşmasını böyle bir gözdağı ile tamamladı.

Antikomünizm gerçeklerin üstünü örtemiyor

Bu konuşmadan ne sonuç çıkıyor? Açıkça görülen bir şey var. Rejimin elebaşısı Evren, TKP'nin görüşlerini çarpıtmak karalamak için çok gayret sarfediyor. Ama başarılı olamıyor. Biz Evren'in dediği gibi Kongre de topluyoruz, Konferans da. Çalışmalarımızı rejimin önümüze çıkardığı tüm engellere yasaklara, zorbalıklara karşı iyi-

Arkası sayfa 14'de

Türkiye'nin Kendi İradesi Dışında Savaşa Sürüklenmesini Önlemek İçin

● B.GÜNER

"Suriye casusları yakalandı." "Suriye ajanı teröristler fabrikaları, barajları havaya uçuracakmış." "Casuslar herşeyi itiraf etti." "Savcı idam istiyor." Gazete manşetlerinde günlerce bu haberler yer aldı. Kamuoyu Suriye'ye karşı böyle şartlandırılırken, İncirlik'teki Amerikan üssünden kalkan F-16 uçakları Suriye sınırında provakatif uçuşlar yapıyordu. Bir keresinde iki Amerikan savaş uçağı bir THY uçağının arkasına gizlenip Suriye hava sahasına girmeyi denedi. Daha önce "terörist" diye ilan ettiği İran yönetimine gizlice silah verdiğinin ortaya çıkması üzerine ABD yönetimi Suriye'ye saldırmayı şimdiklik göze alamadı, ama Suriye'ye karşı kampanya hala sürüyor ve tehlike ortadan kalmış değildir.

Gelişmeleri bütün boyutlarıyla görebilmek için biraz geriye gitmek gerekiyor. Batı basınında ve Türk basınında Suriye karşıtı kampanya bu yılın başlarında başlatıldı. ATILIM 1 Mart 1986 sayısında "Suriye'ye karşı düşmanlık kampanyası: Ciddi bir tehlike işareti" başlıklı bir yazı ile savaş yanlısı emperyalist çevrelerin Türkiye ile Suriye'nin arasını bozmak için yoğun çaba harcadıklarına dikkat çekti. Daha sonra Libya'ya karşı düzenlenen hava saldırısının hemen ardından ABD Başkanı Reagan, "yeterince kanıt elde edersek, Şam ve Tahran'ı da bombalamaktan çekinmeyiz" dedi. TKP MK bunun üzerine 24 Nisan günü yayınladığı bildiride, halkımızı ABD emperyalizminin Türkiye'yi kendi provakasyonlarına alet etme girişimlerine karşı uyanık olmaya çağırdı.

Bütün bunlar hatırlandığında, son gelişmelerin ardında yatanlar daha iyi anlaşılabilir. Sözkonusu olan gerçekten de çok boyutlu bir provakasyondur.

Oyun o kadar açık oynanıyor ki; aynı günlerde hem İngiltere'de hem Batı Berlin'de, hem de Türkiye'de birden bir takım insanlar ortaya çıkarılıyor ve bunların hepsi de "Biz Suriye hesabına terör yapıyoruz" diye konuşuyor. Olacak iş mi? Bunun Reagan'a Şam'ı bombalamak için ihtiyaç duyduğu "kanıtları" sağlamaktan başka bir amaç taşımadığı açık değil mi? Milliyet'te Örsan Öymen'in yazdığı gibi, "Çağımızın çoğu terör davası 1933 lerin Berlin-Reichstag davasından değişik değil. Terörist sanık aynı zamanda soğuk savaş goygoycuğunun da savcı cübbesini giyiyor."

Arkası sayfa 14'de